BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 168 • Kasım / Sermawez 2014 • Fiyatı / Biha: 2 TL

Kobanê halkının yanındayız!

KAHROLSUN BARBAR, FAŞİST, ŞERİATÇI IŞİD'İN KOBANÊ HALKINA SALDIRISI!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 TL, £ 1.50, 2 EURO

KAHROLSUN BARBAR, FAŞİST, ŞERİATÇI IŞİD'İN KOBANÊ HALKINA SALDIRISI!

Kobanê halkının yanındayız!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, ezilen halklar…

İslamcı, şeriatçı, barbar Irak Şam İslam Devleti (IŞİD) kurma peşinde koşan ve adını bundan alan IŞİD, başta Kürt halkı olmak üzere, kendilerini desteklemeyen, onlardan yana olmayan bölge halklarına karşı vahşi, barbar saldırılarına devam ediyor. IŞİD barbar, islamcı şeriatçı bir devlet kurmak hedefi ile ortaya çıktı. IŞİD için kendisinden olmayan, dini İslam da olsa, IŞİD gibi düşünmeyen,

şeriat-din devletini istemeyen herkese vahşice şiddet uygulayan bir örgüt olarak yayılma peşinde barbarca halklara saldırmaya devam ediyor. IŞİD barbarca vahşi bir terör estiriyor. Yürüttüğü barbar savaşta kaide kural tanımıyor. Savaşın bile kuralları vardır, uyulması gereken kurallar vardır. Ama IŞİD için tek kural vardır: Kendisinden yana olmayan, kendisi gibi davranmayan, kendisi gibi düşünmeyen, IŞİD'e destek vermeyen, IŞİD'in dediğini yapmayan herkesi vahşice katletmek! IŞİD'in saldırıda bulunduğu her yer yerle bir edilmekte, talan edilmekte, yaşlı- bebek-çocuk, kadın-erken demeden herkes katledilmektedir.

Son günlerde barbar, İslamcı, şeriatçı IŞİD, Kobanê halkına, Kürt halkına karşı vahşice saldırılarını yoğunlaştırdı. Kobanê'de yaşayan Kürt halkına vahşice saldırmaktadır. IŞİD'in Kürt halkına ve bölgedeki diğer halklara karşı yürüttüğü bu barbar, vahşi saldırısı yüzünden onbinlerce insan toprağını terk etmekte, çok olumsuz koşullarda ve yollardan geçerek canını kurtarmak için sınırları zorlayıp komşu ülkelere geçmeye çalışmaktadır. Bu göç sırasında kimi hastalıktan, kimi açlıktan, kimi susuzluktan hayatını kaybetti, kaybediyor.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının, ezilenlerin ve halkların görevi barbar, vahşi, İslamcı şeriatçısı IŞİD'e karşı mücadele eden tüm halkların ve Kobanê Kürt halkının haklı direnişinin ve mücadelesinin yanında yer almaktır, bu mücadeleyi desteklemektir.

Emperyalist güçler ve gerici devletler IŞİD'e karşı mücadelede Kobanê halkının dostu olamaz! IŞİD gibi barbar, vahşi örgütlerin ortaya çıkmasında çok önemli payı olan emperyalist güçlerdir, devletlerdir. Emperyalistler ve yandaşı burjuva devletler demokrasi, insan hakları, ekonomik yardım vb. götürme adına, bağımlı ülkeleri talan etmekte, emperyalistlerin çıkarı ile uyuşmayan iktidarları devirmekte, bu ülkelerde halklar din adına, milliyetçilik adına birbirine düşman edilmektedir. Bölgede IŞİD'in ortaya çıkması ve bu boyutlara kadar gelişip vahşice, barbarca halklara saldırmasında emperyalistlerin bu siyasetinin ve uygulamalarının çok önemli rolü vardır.

Barbar, vahşi, katliamcı, İslam şeriatçısı IŞİD'e karşı mücadele emperyalistlerden medet umarak yürütülemez. Emperyalistlerin IŞİD'e karşı olması, Kobanê, Rojava halklarını, Kürt ve diğer halkları gerçek anlamda desteklediği, haklarını savunduğu için değil, tersine gelinen noktada IŞİD onlar içinde tehlikeli olmaya, bölgede çıkarlarına zarar vermeye başladığı için IŞİD'e karşı mücadele gündeme gelmiştir.

Emperyalistlerin ve bölgedeki diğer gerici burjuva devletlerin IŞİD'e karşı mücadele sahtekarlığını teşhir edelim. Onların, gerçek niyetleri IŞİD'e karşı mücadele etmek değildir. Onların gerçek niyeti Kobanê'ye, Rojava'ya destek, Kürt ve bölgede yaşayan diğer halklara yardım değildir. Emperyalistlerin ve emperyalizme bağımlı devletlerin gerçek niyeti, alanda tehlikeye girme olasılığı olan çıkarlarını korumak, yeni haklar ve pazarlar elde etmektir. Kobanê ve Rojava'da yaşanan, IŞİD saldırılarına karşı direnen Kürt ve diğer halkların esas güveneceği güç kendi güçleridir; diğer ülkelerden işçi sınıfıdır, ezilenlerdir, ezilen halklardır. ABD önderliğinde kurulan anti IŞİD cephesinde yer alacağını açıklayan AKP hükümetinin de diğer gerici güçler gibi Kobanê halkına destek diye bir derdi yoktur. O IŞİD ile PYD/YPG çatışmasında iki tarafın da birbirini zayıflatmasını gözlüyor ve Suriye'nun kuzeyini nasıl işgal edebileceğinin planlarını yapıyor.

Çeşitli milliyetlerden dünya işçi sınıfının, tüm ezilenlerin, ezilen halkların görevi, IŞİD'e karşı Kobanê'de, Rojava'da ve diğer alanlarda bölgede haklı direnişini desteklemek, Kürt ve diğer halkların IŞİD'e karşı direnişinin yanında yer almaktır.

İSLAMCI ŞERİATÇI, BARBAR IŞİD'İN SALDIRILARINI LANETLİYORUZ!

IŞİD SALDIRILARINA KARŞI DİRENEN KOBANÊ, ROJAVA'NIN, KÜRT VE DİĞER HALKLARIN HAKLI MÜCADELESİNİN YANINDAYIZ!

1 Ekim 2014

BOLŞEVİK PARTİ

(Geçtiğimiz aylarda Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 11. Uluslararası Konferansı (MLPÖUK) yapıldı. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin de katılımcı olduğu bu konferansa sunduğu katkıları 166. sayımızda yayınlamıştık. Bu sayımızda konferansın aldığı kararları ve kimi ülke raporlarını yayınlıyoruz.)

1. KARAR

Kapitalist dünya ekonomik krizinin gelişmesi ve devrimci bir strateji ve taktik için uluslararası Marksist-Leninist ve işçi hareketine güncel talepler

1) İkinci Dünya Savaşından sonraki en uzun ve en derin dünya ekonomik ve mali krizi sürüyor ve gelişiyor. Burada sermayenin kronik bir aşırı derecede akumüle edilmesi temelinde göreceli bir fazla üretimin bir krizi söz konusudur.

[Emperyalistler] ortak bir kriz yönetimi uygulamaya çalıştılar. Bu, sadece ekonomik değil, aynı zamanda siyasi hedeflere de sahipti: Kitlelerin mücadelesinin gelişmesini frenlemek ile siyasi ve devrimci krizlerin gelişmesini engellemek.

Ama pazarların denetlenmesi uğruna ile siyasi ve stratejik nüfuz bölgeleri uğruna tekeller arası ve emperyalistlere arası rekabet mücadelesine hızlı bir şekilde geçildi.

2) Devrimci strateji ve taktik için emperyalist güç ilişkilerindeki dünya çapındaki değişiklikler dikkate alınmak zorundadır.

Dünya ekonomisinin ekseni Avrupa/ABD'den Asya'ya kaydı.

Artakalan sermaye eski emperyalist ülkelerden BRICS-ülkelerine (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika); MIST-ülkelerine (Meksika, Endonezya, Güney Kore ve Türkiye) ve Latin Amerika ile Asya'nın diğer ülkelerine kaydı. Bu ülkelerin bazılarında geçici veya göreceli ekonomik büyüme ortaya çıktı.

Çeşitli emperyalist güçlerdeki çeşitli tekel grupları arasında kimin uzun süren dünya ekonomik krizinden daha iyi koşullarda üstün çıkacağı uğruna mücadele keskinleşiyor. Bu, gerek ülkeler içerisinde gerekse uluslararası alanda gerçekleşiyor ve siyasi krizlerle de ifadesini buluyor.

Sermayenin kronik bir aşırı derecede akumüle edilmesi, kapitalist üretim tarzı için karakteristik olan yeni spekülasyon balonlarını imal ediyor.

Kapitalist ülkelerin dengesiz gelişmesi hızlanıyor.

3) Ekonomik canlanmanın eğilimleri kendisini dünya çapında gösteriyor. ABD 2013 sonunda sanayi üretiminin kriz öncesi durumuna ulaştı. [Faiz artışının] sonucu olarak ABD'ne ve diğer "eski" emperyalist ülkelere sermaye akışlarının bir geri dönüşü başladı. Bu ise devlet borçlarında büyük bir artışa ve de sermayenin geri çekildiği Güney Afrika, Brezilya, Türkiye, Hindistan vs. gibi ülkelerdeki enflasyonun artışına götürüyor.

ABD'deki ekonomik canlanma, ABD'nin tarihinde ilk kez arduvaz petrolünün

çevreye zarar veren bir şekilde çıkarılmasıyla petrol ve gazda kendi ihtiyacını bizzat kendisi temin etmeye ve bunları ihraç etmeye yakın olması ile bağlantılıdır da.

Dünya krizini Çin de hissediyor. Onun 2013'deki büyümesi krizden önceki durum karşısında % 10'dan fazladan % 7,7'ye düştü. Satın-alışlarını azalttı.

Her ne kadar bu kriz sona ermek üzere olsa da, artakalan sermayenin hepsi imha edilmediği ile bağlantılı olarak gelecek daha derin bir kriz kaçınılmazdır.

4) Gerek emperyalist gerekse ezilen ülkelerde işçi sınıfının aşırı derecede sömürülmesi, yoksulluk, özellikle gençlik, kadınlar ve göçmenler arasındaki işsizlik ve sağlık-, eğitim-ve refah sektörlerindeki bütçe kısıtlamaları arttı; bu, büyük halk kitlelerinin dertlerini çoğalttı. Kadınlar kitlesinin çifte sömürülmesi, keza kadına özel baskı da keskinleşti. İfrat derecesinde çevrenin aşırı sömürülmesi küresel çevre felaketine geçişi hızlandırıyor.

5) Bu kriz, Libya, Suriye ve Ukrayna örnekleri gösterdiği gibi ve hammaddelerin kontrolünü güvence altına almak için(ABD'nin belirleyici desteğiyle) Fransa'nın Mali'deki direk yatırımları gibi emperyalist ülkeler arasındaki çelişkilerin keskinleşmesine götürüyor. Bu siyasi istikrarsızlığı beraberinde getiriyor.

Emperyalist Çin, dünya egemenliği uğruna emperyalistler arasındaki mücadelede ABD'ne ekonomik ve siyasi olarak ciddi bir şekilde meydan okuyor.

Rusya kendini toparlıyor ve nüfuzunu geliştirmeye çalışıyor. Çin kendisinin Latin Amerika ve Afrika'daki ekonomik ve siyasi nüfuzunu geliştiriyor.

ABD, Afganistan, Irak, Libya, Suriye vs. 'de olduğu gibi otoritesini kaybetmemek için saldırgan bir politika izliyor. Bu saldırganlıkta AB ABD'ne eşlik ediyor.

AB-emperyalistleri kendisinin nüfuz alanını Doğu Avrupa'ya, Ukrayna'ya yaymaya çalışıyor. Bu çelişkiler doğu yönüne hareket ediyorlar. ABD ile yerel gericiler ve Çin arasındaki çelişkiler, Rusya'yı içine çekmek için keskinleşecek ve genişleyecektir. Ukrayna halkının Rusya-yanlısı Yanukoviç hükümeti ile haklı hoşnutsuzluğunu ABD ve AB tarafından faşistlerin katılımı ile yeni bir hükümeti göreve getirmek ve Ukrayna'nın AB'ne girişini teşvik etmek için kullanıldı. Kırım'ın Rusya tarafından işgal edilmesi bu çelişkileri keskinleştirdi ve dünya savaşı tehlikesini yükseltti. Tüm devrimcilerin bir görevi, emperyalist savaşa karşı çıkmak ve ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle dayanışmaktır.

6) Bu dönemde özgürlük ve demokrasi için [büyük] kitlesel hareketleri yaşadık. Mısır, Tunus ve Yunanistan vs.'de olduğu gibi hükümetler değiştirilmek zorunda kalındı. Kitle hareketleri Türkiye, Bahreyn vs.'de olduğu gibi hükümetlere meydan okuyor. Kitle hareketleri Bangladeş, Hindistan, Brezilya, Moritanya vs'de olduğu gibi başka bir düzeyde toplumu sarstılar.

Ukrayna, Libya veya Tayland gibi bazı ülkelerde emperyalist güçler, kitleleri kendi çıkarları için araçlandırmak için görünürde demokratik taleplerle büyük hareketleri biçimlendirmek için kitlelerin hoşnutluğunu bile kullanıyorlar.

Tüm dünyada önemli işçi ve halk mücadeleleri gelişiyor. Krizin yüklerini işçi sınıfı ve halkların sırtlarına/omuzlarına yüklenmesine karşı mücadeleler hükümet-

lere ve Brezilya, Kolombiya, Uruguay, Arjantin, Yunanistan, Bulgaristan, Bosna-Hersek, Güney Afrika, Bangladeş gibi Asya ülkelerinde vs.'de olduğu gibi uyarlama siyasetinin uygulayıcı devletlerine karşı siyasi mücadeleler haline geliyor.

IWF (Uluslararası Para Fonu –ÇN), AB, Dünya Bankası, WTO (Dünya Ticaret Örgütü –ÇN) gibi emperyalist kuruluşlara karşı ülkeler aşırı mücadeleler gelişiyor.

7) İşçilere karşı saldırıya baskıcı yasalar eşlik ediyor. Anti-terör yasaları, devlet aygıtın faşistleştirilmesi, ırkçı, yabancı düşmanı ve faşist örgütlerin ortaya çıkışı. Egemen sınıflar, işyerleri yerlerinde kalsın diye aşırı sömürü durumlarının kabul edilmesini hedefleyen propaganda kampanyalarını teşvik ediyorlar. Modern anti-komünizm teşvik ediliyor.

8) Devrimci strateji ve taktik her ülkenin özelliklerine uygun olarak birbirinden farklıdır. Değişiklikleri sınıfsal yapıda dikkate almak gereklidir. Uluslararası tekeller proletaryası içinde çalışma özel öneme sahiptir. Yoksul köylüler farklı nedenlerle büyük kentlere ve genç işçiler yaşamlarını tehlikeye atarak emperyalist metropollere göç etmek zorunda kalmışlardır.

Hükümetlerin ekonomik ve mali önlemleri tarafsız değildir; bu önlemler, bir ülkeyle daha fazla, diğeriyle daha az olduğu gibi tekelin biri veya diğeri ile ilgili olabilir. AB'de olduğu gibi daha büyük emperyalist ülkeler tarafından sömürülen daha küçük emperyalist ülkeler vardır.

Brezilya, Hindistan ve Türkiye gibi yerel egemenlik çabasına sahip ülkeler ortaya çıkmaktadır. Bu ülkelerin emperyalist ülkelere doğru gelişip gelişmeyeceği yoksa hâlâ bağımlı veya yeni-sömürge olup olmadıkları hakkında bir tartışma vardır.

9) Tek tek her ülkenin özel strateji ve taktiğini proleter enternasyonalizmi ile birleştirmesi zorunlu olan uluslararası devrimci hareketin strateji ve taktiğinin dikkate alınması gereklidir.

İşçi sınıfı ve halklar, krizin kendilerinin sırtına yüklenmesinin sürmesini engellemek için mücadeleler geliştiriyorlar. Egemen sınıflar devrimci bir kaynama/kabarmadan korkuyorlar. Mücadele edilerek kısmi başarılar elde edilebilir; ama işçi sınıfı krizin bedelini ödemeye devam etmemesinin biricik biçimiMarksist-Leninist partilerin kendilerinin her bir ülkesinde sınıf mücadelesinin deneyimlerinden sentez çıkararak bu sisteme son verecek işçi sınıfının, ezilen halkların ve diğer emperyalizmin tarafından ezilenlerin mücadelelerini, ister demokratik, ister tarım devrimleri, ister anti-emperyalist, yeni-demokratik veya sosyalist devrimler olsun devrimlere götürmektir. Bu, –böylesinin henüz bulunmadığı yerlerde– kitlelerle en sıkı bağ içinde ve proleter enternasyonalizmi uygulayan proletaryanın devrimci partilerini inşa etme ve güçlendirilmesini gerekli kılar.

Bu, uluslararası örgütlenme, koordine etmesi, işbirliğini ve işçi hareketi, ezilen halklar, kadın hareketi, çevre hareketinin vs. uluslararası deneyimlerinin değiş-tokuşu biçimlerini teşvik etmeyi de içerir.

Sosyalizme, eski burjuva sistemin yerle bir edilmesinin ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliği kabul edilerek sadece devrimci yolla ulaşılır.

2. KARAR

Çevre Sorunu ve Marksist-Leninistlerin Görevleri

Toprak ananın emperyalist güçler tarafından kendilerinin kâr açgözlülüğünü gerçekleştirmek için geri dönülmez bir şekilde tahrip edilmesi tehlikesi nedeniyle çevre sorunu tüm insanlık açısından büyük dert edinme konusu haline geldi. Uluslararası Konferans Marksist-Leninistlerin ve işçi hareketinin çevre sorununda ihmalleri/kusurları bulunduğunu tespit eder.

Emperyalist, tekelci güçler, ne pahasına olursa olsun, azami kârlara ulaşmaktan başka hiçbir gerekçe tanımadıklarından doğal kaynakların yağma edilmesi için ellerinden gelen şeyi yapıyorlar.

Kriz döneminde emperyalist-tekelci güçler yeni-sömürge ülkelerdeki kendilerinin yardakçılarıyla ortakça hem insani, hem de doğal kaynaklarının imha edici sömürüsünü güçlendiriyorlar.

Kapitalist üretim tarzı ile insanlığın doğal yaşam temeli arasındaki çelişki emperyalist dünya sisteminde yeni bir esas çelişki haline geldi.

Ozon tabakası, ABD, Japonya, Almanya, Kanada, İngiltere ve Fransa gibi çok gelişmiş sanayi ülkelerindeki endüstriler vasıtasıyla tehlikeli maddelerin emisyonları nedeniyle daha şimdiden ciddi bir şekilde tahrip edildi; Çin, Hindistan, Rusya ve Brezilya gibi ülkeler onlarla arasındaki mesafeyi kapatıyorlar. Yaşam temellerini tehlikeye sokmaktaki iklim felaketine yol açan bir sera etkisi ortaya çıktı. Deniz kirliliği, nehirlerin kirlenmesi, yağmur ormanlarının imha edilmesi, türlerin ölümü, buzulların erimesi ve kutup kapaklarının/uçlarının erimesi vs. hepsi bununla] bağlantılıdır. Fracking vasıtasıyla gaz çıkarma yaygınlaştırılmaktadır.

Selüloz fabrikaları gibi çevreye zararlı sanayilerin kurulması, suları birçok yıl boyunca zehirleyen siyanür kullanılarak açıkta maden işletmesi ve ormanların gelişigüzel kesilmesi tekellerin kâr dürtüsü ile haklı gösteriliyor. Mono-kültür-ormanları veya soya yetiştirmedeki gibi yoğun-tarımda zehirli haşarat öldürücüsü kimyasallar kullanılıyor. Bunun sonuçları su/sel baskınları, çöllerin genişlemesi, göllerin kuruması, buzulların hızla erimesi, ırmakların endüstriyel olarak bulaştırılması vs. dir. Emperyalistler, sorunlarını çevreye zarar veren fabrikalarını ezilen ülkelere kaydırarak hallediyorlar. Bütün bunlar genel olarak insanları ve her şeyden önce insanlığın ezici çoğunluğunu, işçi sınıfı ve ezilen halkları ilgilendiriyor.

Zengin ülkelere “kirletme hakları”nın satın alınması üzerinden dünya iklimini tahrip etmeyi sürdürmeyi bahşetmeleri siniktir. Bu nedenle Marksist-Leninist partiler ve örgütler, bu sorunu küresel ele almak ve çevrenin darmaduman edilmesi emperyalist planlarına karşı direnişi inşa etmekle sorumludurlar. Sadece emperyalist-kapitalist sistemin yerle bir edilmesi ve onun yerine yeni bir toplumun getirilmesiyle bu sorunun nihai olarak çözüleceği bilinciyle sınıf mücadelesini, çevrenin tahrip edilmesine karşı mücadele ile birleştirmek gereklidir.

Her ne kadar çevre sorunu emperyalist sistemin yerle bir edilmesi ve onun yerine yeni bir sosyalist toplum getirilmesiyle sonal olarak çözülebilse de bu, daha bugün-

den reformları için mücadele etmeyelim anlamına gelmez.

Partilerimiz bu mücadeleyi her ülkede yürütmek ve kendileri bunun başını çekmek zorundadırlar. Örneğin atom reaktörlerine karşı ve tüm dünyada nükleer çöplere karşı, Pastera UPM (eskiden Botnia) selüloz fabrikası tarafından Güney Amerika'daki Uruguay-nehrinin bulaştırılmasına karşı, Bhopal 1984'deki zehirli gaz emisyonuna karşı vs., 2002'de Magurchara ve Tengratila'daki infilaklara, Meksika Körfezi'ndeki 2010 BP-petrol sızıntısı felaketine karşı ve ABD ve onun müttefiklerinin Irak ve Afganistan'daki sürüp giden bombalamalarına ve ezilen halklara karşı saldırı savaşlarına karşı mücadele ile çevrenin tahrip edilmesine karşı tüm dünyadaki mücadeleler ile dayanışma içinde olmalıyız.

Biz, Marksist-Leninistler, Fukuşima nedeniyle eylemler, 2013'te Varşova'daki, Katmandu/Nepal 2013'deki uluslararası buluşmadaki mücadeleler, Hindistan'da atom reaktörleri inşasına karşı, Amazona'daki yağımur ormanlarının savunulması için mücadelelerde, Latin Amerika sahillerindeki biyo-sistemin savunulması için eylemlerde vs. olduğu gibi çevrenin tahrip edilmesine karşı güncel mücadelelere katıldık ve devrimci ve Marksist-Leninist düşünceleri bu hareketlerin içine taşıdık ve küçük-burjuva-oportünist çizgiye karşı mücadele ettik.

Bizler güçlerimiz oranında tüm bu tek tek mücadeleleri çevreyi kâr açgözlülüğünden kurtarmak için uluslararası bir direniş cephesinde birleştirmeye çalışmalıyız. İşçi sınıfı kendisinin önderlik rolünü üstlenmeli ve aynı zamanda tüm ciddi çevre koruyucularıyla işbirliği yapmalıdır. Çevre sorununu çözümü insan ile doğanın birliğinde yatıyor; nihai olarak kârın değil, bilakis insanlığın çıkarlarının odak noktasında durduğu sosyalizm/komünizmde yatıyor.

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı (MLPÖUK) bütün ülkeler proletaryasını, ezilen halkları ve tüm ezilen insanlara şu çağrıyı yapıyor: Emperyalistlerin sebep olduğu çevrenin imha edilmesine karşı mücadele edin! Toprak anamızı ve insanlığın yaşam temellerini kâr ekonomisinden koruyun! İklim zirvesi ile bağlantılı Uluslararası Çevre Gününe katılın! Seçenek şudur: Ya emperyalist barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!

3. KARAR

Kadının Kurtuluşu İçin Mücadelede Marksist-Leninistlerin Görevleri ve Tabandan Kadınların Dünya Kadın Konferansı Süreci ve Uluslararası Kadın Hareketi

Dünya ekonomik ve mali krizinin ortaya çıkışı emperyalistlerin işçi sınıfı ve halklara saldırılarını keskinleştirdi. Her şeyden önce emekçi kadınlar, onlar kendilerinin çalışmasına artık ihtiyaç kalmadığında önce işten çıkarıldıklarından bu saldırıların sonuçlarını hissettiler. Bu, kadının kurtuluşu ile ilgili olarak burjuva ve proleter çizgi arasında berrak bir ayrım çizgisini gerekli kılıyor.

Çeşitli görünüm ve biçimleriyle kadın sorunundaki burjuva ve küçük-burjuva çizgi kapitalist sömürü sistemini temelli olarak eleştirmiyor. Bu hat bu sistem içerisinde kadınların hak eşitliği için mücadele ediyor. İleri emperyalist ülkelerde bu çizgi boyunca birçok talepler gerçekleştirildi. Oysa emperyalist sistemin en gelişmiş ülkesinde bile tam hak eşitliğine ulaşılamaz. Bu hat kadının kurtuluşu için mücadeleyi proletaryanın kendisinin siyasetinin özü/çekirdeği olarak sosyalizm ve komünizm için sınıf mücadelesi ile birleştirmiyor.

Proleter çizgi, ataerkillik ve kadınların ezilmesinin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin gelişmesi ile başladığı temelli Marksist analizi baz alıyor. Bu nedenle kadının bütünüyle kurtuluşu, tam hak eşitliği sadece yasa yoluyla değil, aynı zamanda pratikte de sadece üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin tamamıyla ortadan kalkacağı bir toplumda mümkün olur.

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kalkmış olmasından sonra dahi binlerce yıldır sömürü toplumlarında egemen ideoloji olan ve sınıfına bakılmaksızın erkekler tarafından içselleştirilmiş olan pederşahi, erkek şovenisti ideoloji otomatikman ortadan kalkmayacaktır. Bundan dolayı uzun ve yoğun bir ideolojik mücadele gerekli olacaktır. Kadının kurtuluşu sorunundaki proleter çizgi kadının kurtuluşu için mücadeleyi proletaryanın sosyalizm ve komünizm için sınıf mücadelesinin özsel bir parçası olarak kabul eder.

Mücadeleci geniş bir kadınların kitlesel hareketi mümkün ve gereklidir. Ama bu hareket kendisini sekter bir şekilde daraltmamalıdır ve tüm sınıf ve tabakalardan, özellikte küçük-burjuvalardan burjuva kadınların kitlesine kadar kadınları kapsamalıdır.

Emekçi kadınları onların kurtuluşu için örgütleyenler özellikle komünist kadınlar olacaktır. Toplumun birçok kesimlerinden kadınların mücadelesi için yolu açacak olan komünist partilerinin içerisinde ve dışarısında özel örgütler, yayınlar ve konferanslar yaratılmak zorundadır.

Kadınlar bugün giderek hâlâ meta olarak değerlendiriliyor ve kâr elde etmek için

bedenleri satılıyor ve onlar en yüzü kara aşağılanmaya maruz kalıyorlar. Kadınlar cinsiyetleri nedeniyle, (ırza) tecavüz, evsel şiddet, taşa tutulma (taşlanma), kadın ticareti vs. gibi dünya çapında günbegün şiddete maruz kalıyorlar. Özellikle savaşlarda kadınların (ırzına/cinsel) tecavüz savaş silahı olarak kullanılmaktadır. Cinsel tecavüz kadın siyasi tutuklulara karşı ezmenin aracı olarak ta kullanılıyor.

Tüm zecri tedbirler ve baskıya rağmen kadınların ataerkilliğe ve sınıfsal ezmeye karşı yürüttüğü mücadeleler ilerlemeye kaydediyor. Gerçekten mevcut azgınlaşmaktaki polis zoru tehlikesi kadınları Taksim'deki direnişe katılmaktan alıkoymadığı gibi, Örneğin kadınları Tahrir-Meydanındaki direnişe güçlü bir şekilde katılmaktan cinsi tecavüz ve saldırı tehlikesi bile geri koymadığını gibi.

Kadınların birçok sosyal mücadelelere katılımı ile bağlantı içinde kadınlar sosyal ayaklanmasının yolunu gösteriyorlar. Örn: Kürtaj hakkının kaldırılması, doğal kaynakların yağmalanması, sağlık hizmetlerinde ve eğitimde tasarruf programları vs. konuları kitlesel protestolara götürdü. Kadınlar, grevlerde ve ekonomik talepler için protestolarda cephenin en ön safında bulunuyorlar.

Emperyalist, kapitalist sistemin saldırılarına direnebilecek biricik güç bilinçli, örgütlü kadın ve erkek işçiler sınıfı ve ezilen insanlar ve bu güç tarağından yaratılacak güçlü sınıf mücadelesidir. Oysa kadın sorunu varlığının inkâr edilmesine son vermenin bir önkoşulu, kadınları kendilerine özgü siyasi iradeleriyle birlikte örgütlü bir gücün bir parçası haline gelmeye yetkinleştirmektir.

Burjuva kadın hareketinin yanlış görüşlerine karşı ideolojik mücadele verilmelidir. Oysa pederşahiliğe karşı burjuva kadın hareketi ile ittifaklar içinde ortak mücadeleler yürütülebilir.

Her ilgili ülkede kadınların mücadelesinin iyileştirilmesi için uluslararası dayanışmayı oluşturmak olağanüstü derecede önemlidir. Deneyim değiş-tokuşu ve ortak eylemlerle sınıf bilinçli kadın hareketi kadının kurtuluşu için mücadeleye katkı sunmak durumunda olacaktır.

Bu bağlamda, ezilen kadınların geniş bir tabanını temsil eden çeşitli ülkelerin emekçi kadınlarını ve tabandan kadınlarını bir araya getirmek için uluslararası bir girişim olan Dünya Kadın Konferansı gibi uluslararası kadın buluşmalarına ve konferanslarına katılmak ve etkin bir şekilde desteklemek önemlidir. Bu uluslararası konferanslar biz Marksist-Leninistlere çeşitli ülkelerdeki mücadeleler hakkında derin bir anlayış kazanmamıza izin veriyor.

11. Uluslararası Konferans Karakas'taki başarılı Tabandan Kadınların 1. Dünya Kadın Konferansı'nı selamlıyor. Bu konferans Nepal'deki Tabandan Kadınların 2. Dünya Kadın Konferansı hazırlığını ve de diğer uluslararası ve devrimci inisiyatifleri kararlı bir şekilde teşvik ediyor ve onların kendi başlarına örgütlenmesine ve biçimlendirilmesine saygı duyuyor.

ÜLKE RAPORU
ARJANTİN DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ

Arjantin'in Siyasi Durumu

Kirchner ailesi Arjantin'i şimdi 10 yıldır yönetiyor. Bu yılların çoğu çok uygun ekonomik koşullar altında geçti.

Bu aile, 2001 halk isyanı – Argentinazo – vasıtasıyla yaratılan egemenlik krizine bir son vermek için ulusal ekonominin bu durumundan avantajlar sağladı. Sistemin bütünüyle hükümet edilebilirliğini yeniden sağlamak için kitlelerin mücadelelerine çeşitli tavizler vermek zorunda kaldılar. Diğer taraftan insanların sokakta mücadele etmesine mani olamadılar.

Kirchner hükümet "zafer dolu" bir "on yıl"dan söz ediyor. Arjantin bu on yıl içinde bir soya fasulyesi üreticisi tekeli haline geldi. Soya fasulyesi, Montanso ve diğer tekeller tarafından ithal edilen zehirli herbezidler – bitkileri öldürücü kimyevi madde – ÇN – ile yetiştirilmektedir. Soya fasulyesi her türlü diğer tarım üretimini bir yana itti. Şimdi küçük bir tarım üreticisi için 70'den 100 hektara kadar bir çiftliği elde tutmak çok zordur; bu nedenle soya fasulyesi büyük üretici birlikleri araziyi kiralamakta ve işlemektedir.

Kirchner'in siyaseti büyük toprak sahipleri lehine idi ve hâlâ da öyledir. Onun politikası Çin emperyalizminin büyümesi ile yapısal bir tamamlamaya kavuştu.

Gıda maddelerine büyümekte olan bir dünya talebi koşullarında ülkemizde üretilen mal ve hammaddelerin, özellikle soya fasulyesinin fiyatları yükseldi. Onlar, "birbirlerini tamamlayan ekonomiler"den bahsediyorlar, gerçek olan ise onlar sanayi malları imal ediyor ve Arjantin de onlara soya fasulyesi satıyor. Demiryolları için Çin'den 1200 tren vagonu getirildi -eskiden Arjantin'de üretilirdi- ve kısa bir süre önce üniforma bile satın aldılar!! Finans sektöründe de sıralamada Çin ön sıralara çıktı. Dünyanın en büyük bankası ICBC, HSBC'nin yanında ülkemizde yerini sağlamlaştırdı.

Bu on yıl içinde gerçekleşen değişiklikler bağımlılığı, toprak mülkiyeti sahipliğini ve çeşitli emperyalistlerin uğruna dalaştığı bir ülke niteliğini güçlendirdi. Bu yıllar sırasında uyuşturucu ticareti de önemli bir şekilde arttı.

Dolar rezervleri dış borçların ödenmesi nedeniyle azaldı. Bunun çoğu haksız bir borçlanmadır. Bu borçlanma parlamento tarafından onaylanmadı ve bir sahtekârlıktır. Şimdi Paris Kulübüne 9,5 milyar dolar ödemek istiyorlar. Bu alçakça bir borçtur: Bu borç, diktatörlük döneminde Şili'ye karşı savaş hazırlığı olarak silah satın almak için oluşturuldu. Çin dolaysız yatırımlar yaptı ve 2010 sonunda baş yabancı yatırımcı haline geldi.

Hükümetin propagandasına rağmen – bir bütün olarak bakıldığında - yapısal veriler kötüleşti: 2013 ortasında 11 milyon yoksul, 1.200.000 işsiz vardır -bunlardan bir milyonunu ne öğretim gören, ne de çalışan 18 ile 25 yaş arasındaki genç insanlar oluşturmaktadır; işçilerin aşırı sömürüsü mevcuttur ve iş gücünün % 40'ı kayıt

dışı çalışıyor. Enerji krizi apaçık hale geldi. Ülke bir petrol ihraç eden ülkeden ithal eden ülkeye dönüştü. 2006'da 5,7 milyar dolar enerji fazlalığına sahipken 2014'de 7 milyar dolar açığa düşürüldük . Sanayi ve tarımın bağımlılığı büyüdü. Sömürücü ve zehirleyici mega-maden işletmeciliği geliştirildi. İşçi sınıfı, sadece genç işçilerin kaldırabileceği bir çalışma temposuyla vahşi bir aşırı sömürüye maruzdur. Kendisinin en büyük insan hakları savunucusu olduğuna dair hükümet propagandasına karşın bu hükümet bir anti-terör yasası çıkarttı ve toprak, iş ve ev için mücadeleyi yerle bir etmek için özellikle yerli nüfus arasında çok kısa bir süre önce birçok cinayet işledi. 5.000 mahkûmiyete uğramış savaşçı vardır ve bu hükümet sendikal bir çatışma sırasında bir polisin öldürülmesi ile ilgili olarak Santa Cruz ilindeki Las Heras'da sahte delillerle bir grup petrol işçisine karşı dava açıp, onları sınırsızca içeriye tıkmak istiyor.

Kirchner-Grubu

Kirchner hükümeti, devlet aygıtından yararlanan, kendisine ait çok rüşvetçi bir orta burjuvazi grubu yarattı. Bu grup kendisini emperyalist tekellere, orta burjuvazinin diğer kesimlerine ve onun siyasetiyle avantaj sağlayan büyük toprak sahiplerine bağladı. Bu ittifak egemen sınıfların bloğu içinde yeni bir yönetici sektör kurdu ve birbirleriyle rekabet halindeki grupları geri püskürttü. Kirchner hükümetinin küresel çapta Çin ile stratejik ittifakı bulunmakta ve ikinci sırayı Brezilya ve Avrupa almaktadır.

Sürekli olarak siyasi inisiyatifler geliştiren güçlü bir siyasi eğilim geliştirdiler. Devamlı odak noktasında bulunmaya ve "geleneksel sağ partiler" le yürüyen tartışmalarda kendilerini popüler ve demokratik bir güç olarak göstererek kutuplaştırmaya çalışmaktadırlar. Teşhir edilmesi zorunlu olan bir kamuoyu çalışması yapıyorlar. Buna bir örnek: İnsanlarımızın anti-Yankee-duygularını kullanıyorlar. 2005'te Chavez ile birlikte ALCA'yı reddettiler. 2011'de Buenos Aires havaalanında ABD-ordusuna ait gizli belgelere ve silahlara el koydular. Diğer taraftan US-tekeli Cargill ülkedeki en önemli tekellerden biridir (bu tekel geniyle oynanmış soya tohumu ve diğer ürünleri satıyor; tarım üretiminde yüksek derecede yatırımları var; limanlara, topraklara, tahıl depolarına ve tavuk ve de domuz besi çiftliklerine sahiptir). Hükümet, tavizler vererek bir Yankee-petrol firması olan Chevron ile Vaca Muerta-Petrol arazisinin (petrol ve petrol gazının ana rezervi) işletilmesine dair bir anlaşmayı (gizli maddelerle birlikte) kabul etti ve bunu yaparken Chevron ile Ekvator arasındaki anlaşmazlığı da göz ardı etti. Bu hükümet aynı zamanda Latin-Amerikan bir birlikten yanadır. Revizyonist Komünist Partisi bu hükümeti bütünüyle desteklemektedir.

2013 Seçimleri

Christina Kirchner'in hükümeti Ekim 2013'deki parlamento seçimlerinde ağır bir yenilgiye uğradı. 10 seçmenden 7'si hükümeti ve onun müttefiklerini cezalandırdı. Onlar (hükümet ve müttefikleri –ÇN) çeşitli nedenlerle enflasyonun sebep olduğu gasptan ve kent semtlerini harap eden, özellikle uyuşturucu ayaktakımı ile bağlantı içindeki güvensizlikten sorumlu tutuldular. Milyonlarca seçmen hükümeti, halk mücadelesinin siyasi gündeme getirdiği talepleri kabullenmek zorunda kalan çeşitli muhalif güçleri kullanarak cezalandırdılar. Halk güçleri ve sol güçler büyüdüler.

Bizler bazı halk güçleri sağ-orta gruplara katıldıktan sonra çoğu kez son anda oluşan seçim cephelerine katıldık. PLP (Emek ve Halkın Partisi) ve PCR'in katıldığı birçok seçim ittifakları 16 ilde ve ülke başkentinde oluşturuldu. Bunlar iyi sonuçlar aldılar ve yaklaşık 500.000 oy kazandılar. Bizim katıldığımız Rio Negro-ilindeki seçim cephesi ikinci oldu. Bu seçimler parlamento sandalyelerinin bir kısmı için olduğundan hükümet. Her iki mecliste de çoğunluğu korumayı başardı.

Kriz ve "Uyarlama"

Hükümet seçimlerden hemen sonra "Uyarlama" planını devreye sokmaya başladı. Kişisel ulaşımdaki fiyatlar arttırıldı ve enflasyon hızlandı. Buğday, süt ve sığır eti ülkesinde geniş kitlelerin bunları satın alması günbegün daha zor hale geliyor.

Açlık daha yoksul kitleler arasında artıyor. Sosyal durum uyuşturucu tüketimi, kriminalite ve güvensizliğin artışı vasıtasıyla kötüleşiyor. Hükümet Pezo'nun güçlü bir şekilde devalüasyonunu gerçekleştirdi ve bu, ücretlerin satın alma gücünü kaybetmesini beraberinde getirdi. Hükümet petrol fiyatlarına zammı onayladı. Şimdi elektrik ve gaz tarifelerini arttırmaya hazırlanıyor. İnşaat branşı ve et sanayi gibi üretim dallarında açıkça işyerleri sayısının azaltılması vardır. Bu branşlarda işçileri, kaçak pazar sektöründe, süreli sözleşmeler ve dışardan getirilen işçilerle yer değiştirerek işten atmaya başladılar. Üretim ve tüketim için krediler daha pahalı hale geldi. Otomobil endüstrisindeki işçiler işten atılmakta ve şimdi TİS-pazarlıklarında ücretlerin artışını sınırlamak istiyorlar. Burjuva muhalefetin birçok kesimleri bu uyarlamayı onaylıyor ve "hükümet edilebilirlik" istiyorlar. Böylece buna karşı mücadeleyi durdurmak istiyorlar.

Ama enflasyon ve şimdi duraksama, işçi sınıfı ve halk kesimlerinin hiddetini arttırıyor, kazanımlarını kaybetmek ve krizin yükünü ödemek istemediklerinden mücadeleyi seçiyorlar. Tüm bunlar siyasi istikrarsızlığın kaynağıdır. Bu siyasi istikrarsızlık ve ekonomik durumun ciddiyeti hükümeti destekleyen güçler arasındaki çelişkileri keskinleştirdi.

Bu siyaset kuşkusuz halk kesimlerinin ezilmesinin artışını talep ediyor. Ordu gizli servisinin eski şefi general Milani şimdi ordunun şefliğine terfi ettirildi ve her türlü istihbarat ve gözetme sistemlerini güçlendirdi. Polis maaşlarının artırılması keza bu baskıcı tedbirler hazırlığının parçasıdır. Bunlar savaş hukuku ilanı olasılığını da yoğunlaştırabilir. Krizin faturasını kimin ödemesi gerektiği uğruna mücadele söz konusu olduğundan 2014'de büyük mücadelelere sahip olacağız.

PCR Haziran 2013'de 12. Ulusal Kongresi'ni gerçekleştirdi. Hazırlayıcı tartışmalar bir yıl üç ay sürdü. Tüm üyelerimiz tartışabildiler, görüşlerini ifade edebildiler ve kongre süresinde olduğu gibi tartışma bültenlerinde görüşlerini yazabildiler.

Dünya ekonomik krizinin niteliği, Kirchner-hükümetinin özü ve son dönemde ulusal politik durumun değişiklikleriyle karşı-karşıya gelme, Emek ve Halkın Partisi'nin kurulmasıyla seçimlere katılma hakkında karar gibi siyasi görüşlerimiz hakkında kararlar çıkarttık. Esas hatamızın hükümeti küçümsemek olduğunu düşünüyoruz. Bu ve diğer hatalar hakkında özeleştiri yaptık. Partiyi terk eden hizipçi ve tasfiyeci unsurlar kendilerinin içi boş hayalleri ile partiyi parçalamakta başarısızlığa uğradılar. 12. Kongre'den bu siyasete karşı mücadele etmek için çıktık. Partiyi onu parçalamak boş umuduyla terk eden hizipçi ve tasfiyeci unsurlar başarısızlığa

uğradılar. Bu unsurlar, esas mücadelemizi egemen sınıflar bloğundaki hegemonyacı kesim olarak ulusal hükümete karşı yürütmek ile hemfikir değillerdi. Onlarla bir diğer büyük ihtilaflı sorun, sosyo-ekonomik yapımız içindeki ezilen sınıfların kimler olduğu ve bu nedenle bunlardan hangisinin devrimden çıkarı olduğu idi.

Şimdiki zaman ve Taktiğimiz

Bütçe kısıtlamaları, krizin yüklerinin halkın sırtına bindirildiği kötüleşen ekonomik durumun bu politikasına karşı mücadele etmek için işçi ve halk güçlerinin birliği için çalışıyoruz. Bu krizin bedelini kimin ödemesi gerektiği sorunun özüdür. 33 maddelik çeşitli kesimleri kapsayan bir programa ulaştık ve 20 Kasım 2012'de bir genel grev yaptık; bu, PCR ve diğer güçlerin bir kazanımı idi. Bu, hükümete karşı ilk ülke çapında grev idi. İki birbirinin zıddı sendika (kamyon şoförü Moyano önderliğindeki CGT ve Micheli tarafından yönetilen rakip CTA) ile CCC bu greve katıldılar. Bu grev aynı zamanda diğerlerinin yanında Üniversite Öğrencileri Derneği ile 'Tarım Derneği ve Yerliler' tarafından desteklendi.

Büyük mücadeleler gelişiyor. Devlet memurları ve öğretmenler maaş zammı için mücadele ediyorlar. Güneydeki petrol işçileri çeşitli talepler için kavga veriyorlar. Küçük köylü ve yerlilerin toprak uğruna mücadeleleri gelişiyor. Ülkenin kuzeyindeki yerli(indigo) sakinler soya fasulyesi yetiştirme, madencilik ve petrol şirketleri için topraklarından defedilmeye, baskıcı tedbirlere ve cinayetlere karşı koyuyorlar. Soya-yetiştirmenin genişletilmesinden mağdur olan orta köylülerin yerel ürünler (zeytin, Mate-çayı, meyve vs) uğruna mücadeleleri vardır.

Kasım 2012 ve Nisan 2013'de sosyal ağların çağrıda bulunduğu gençliğin, ücretlilerin, emeklilerin, kadınların büyük kitlesel hareketleri oldu. Bunlar hükümete muhalefet eden, çok heterojen gösterilerdi ve burjuva muhalefet bunları manipüle etmeye çalıştı. Şimdi bu durduruldu.

2013 28'inci Ulusal Kadınlar Toplantısı'nın yılı idi. Buna 20.000'den fazla kişi katıldı. Partimizin yoldaşları, fabrikalar, sendikalardaki delege komitelerinin kadın önderleri haline geldiler ve onlar aynı zamanda CTA'nın ulusal yönetiminde yer alıyorlar. Ulusal Köylü Derneği içindeki güçlerimiz yoksul köylüleri örgütledikleri birçok illerde büyüdüler. Arjantin Tarım Birliği içindeki katılımımızı güçlendirdik ve Chaco'daki yerli(indigo) köylüler ve Kreoların "Geçilemezler" (İmpenetrable)'de olduğu gibi tarihsel yürüyüşlerde önderlik rolü oynadık.

Parti San Juan, Misiones, Córtoba ve Rio-Negro-illerinde tarım işçileri arasında çok önemli mücadelelere önderlik etti.

CCC'nin büyümesinde şimdi atılım kaydediyoruz. PLP'nin legal olarak seçilebilirlik konumuna ulaşmaya seçime katılabilmenin önündeki bir dizi legal engelleri aşmaya yaklaşıyoruz.

Tucumán ve diğer illerde maaşların arttırılması için bir polis talebi vardı. Mağazalar ve evlerin yağmalanmalarını bizzat polis örgütledi. Tucumán'dan yüz binlerce insan, kendilerini ve mülklerini savunmak için gerçek sosyal ağlar örgütlediler. Barikatlar inşa ettiler ve onlardan birçoğu silahlıydı. Polis kendisinin maaş zammını aldığında insanları baskı altına aldı. Polis ile il ve ülke hükümetinin geri püskürtülmesi için büyük harekete geçirmeler gerçekleştirildi. Bu çok önemli bir mücadele, büyük bir ders idi; çünkü tüm halk mücadele etmek için sokağa çıktı.

Ücret artışlarını ve emekli maaşlarını iç eden enflasyonu durdurmak için bir platform kurduk; bu mücadeleye yüzde 82'si katıldı. Güvenli, özgür ve legal kürtaj hakkı için ve Arjantin gençliğinin lanet olası uyuşturucu kullanımıyla mahvolmasından korumak amacıyla komşu örgütlenmeleri için mücadeleye devam ediyoruz. Buzullar üzerine yasaları açıklığa kavuşturmak ve Falkland Adaları'nın yeniden kazanılması için mücadeleyi sürdüreceğiz.

Ama Che Guevara'nın tespit ettiği gibi: Eğer büyük toprak mülkiyetini ve emperyalizme bağımlılığa bir son vermezsek, eğer köylülere toprak vermezsek, ne Arjantin ne de Latin Amerika ülkeleri ilerleyemezler.

İşte meselenin özü olan şey, büyük toprak mülkiyeti ve bağımlılığı ortadan kaldırmayı bize mümkün kılan ve doğrudan sosyalizme götüren demokratik, halk-, tarım ve anti-emperyalist bir devrimi gerçekleştirmek için işçi sınıfı önderliğinde bir halk-, yurtsever, demokratik, anti-emperyalist hükümeti kurmak için halk mücadelesinde ilerlemektir. Bu, kahraman halkımıza hedefine ulaşmada yardım etmek amacıyla gerekli koşullara sahip olması için partinin güçlenmesini talep ediyor.

ÜLKE RAPORU
[AFGANİSTAN MARKSİST-LENİNİST ÖRGÜTÜ]

Afganistan Ülke Raporu (M.L.O.A.)

Afganistan ezilen halkı ve örgütümüzün Merkez Komitesi adına siz yiğit yoldaşlarımızı ve ülkelerinizin kitlelerini içten bir şekilde selamlıyoruz.

Bugün izninizle 35 yıldan bu yana emperyalistlerin ve köktencilerin terör ve intihar suikastlarının ateşi içinde yanan ülkemiz hakkında kısa konuşmak istiyoruz.

Sovyet sosyal-emperyalizmin Afganistan saldırısına karşı halkımızın direnişi sırasında ABD-emperyalizmi ve onun uluslararası müttefikleri, kendisinin siyasi, askeri ve casusluk uzmanlarını Pakistan'a yollamak ve orada İslamcı-köktenci yapılar ve üsler yaratmak için milyarlarca dolar harcadılar; bu güçleri tepeden tırnağa da silahlandırdılar ve onları Afganistan'a gönderdiler.

Sovyet sosyal-emperyalizminin Afganistan'daki yenilgisinden ve onun kukla rejiminin devrilmesinden sonra Bin Ladin ve hempaları dâhil olmak üzere tüm bu teröristler Afganistan'a aktılar ve oraya yerleştiler. Bunlar merkezler ve siyasi ve askeri üsler kurmaya giriştiler. Bu akım Taliban egemenliği sırasında kendisinin zirvesine ulaştı: Dünyanın her yanından; Suudi Arabistan'dan Çeçenistan'a, Çin'den Sudan'a varana dek teröristler; dini araç olarak kullanarak gururlu, özgürlük aşığı, sömürgeciliği deviren halkımızı aşağılamak hedefiyle Afganistan'a yollandı. Onlar bununla ABD-emperyalistleri ve onun müttefiklerinin ülkedeki doğrudan askeri varlığını haklı gösterme planlarını gerçekleştirdiler.

ABD emperyalizmi ve onun müttefikleri 11 Eylül 2001 komplosunu bahane ederek, hava ve kara askeri güçlerinin müdahalesiyle gaddar istilasını başlattı. Birçok

yurttaşımızın ölümüne yol açan bu saldırı, 120.000 ABD-ve NATO-askeri ile vatanımızın bütünüyle işgaline götürdü.

Bundan itibaren ülkemiz, günbegün onlarca sivilin katledildiği ve işgalci askeri birlikler tarafından öldürülen suçsuzların ve bu işgalcilerin tahribatlarının arttığı emperyalistlerin ortak bir sömürgesi haline geldi.

46'dan fazla NATO üyesi devlet ve müttefik ülkelerden konuşlanmış ordulara ek olarak şuanda Afganistan'da 50'den fazla gizli servis – ABD'nin CIA'sı, Almanya'nın BND'si, İngiltere'nin MI6'i, Fransa'nın DGSE'si, Pakistan'ın ISI'si, İsrail'in Mossad'ı ve diğer birçok casusluk servisleri – faaldir. Bunlar, Afganistan'da resmi ofisler açıyorlar ve televizyon reklamı aracılığıyla kendilerinin hizmetinde çalışacak insanlar arıyorlar.

Her yabancı gücün kendisine ait özel hedeflere sahip olması olgusu yanında hepsinin ortak hedefi Afganistan'daki devrimci güçlerin, özellikle komünistlerin örgütlenmesini ve güçlenmesini engellemektir. Bu zor ve emsalsiz koşullar altında bizler 35 yıldan beri çeşitli yöntemlerle – silahlı mücadeleden gizli örgütlenme çalışmasına dek, kültür veya kendimize ait internet sitesi yaratma alanında – emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelemizi yürütmek için beceriyle çalışıyoruz. Şimdiki zamanda etkinliklerimizi emperyalizm ve gaddar dünya gericiliğinin tüm baskısı altında yürütüyoruz.

Afganistan'ın neden emperyalist çıkarın merkezinde bulunduğunu kısaca ortaya koyalım. Daha Napolyon "Hindukuş'taki ülkeyi her kim fethederse, Asya'nın anahtarını elinde bulundurur" demişti. Afganistan böylesi bir stratejik konum ile tüm tarihi boyunca çeşitli sömürgeci ve emperyalist güçler çelişkilerinin kesiştiği nokta haline geldi. Her taraf, Afganistan'ı işgal ederek ve onun topraklarında askeri üsler kurarak bölgedeki üstünlüğünü karşıtlarına kanıtlamaya çalıştı. Bu, İngiltere'nin siyaseti idi; hakeza Sovyet sosyal-emperyalizmi Varşova Anlaşması'nın üyeleri ile birlikte Afganistan'ı istila etti. Ve şimdi ABD'nin önderliğinde dünya emperyalizmi ülkeyi işgal etti. Buradan İran, İran Körfezi, Çin, Hindistan, Pakistan, Orta (Merkezi) Asya ve Hazar Denizi ile bölgedeki Rus hareketleri onların görüş ve ateş hattındadır.

Her şeyden önce: Onların iddiasının tersine Afganistan yoksul bir ülke değildir. Afganistan'da dünyanın en büyük bakır madenleri (Aïnak-e Loagar) ve en büyük demir ocaklarından biri bulunmaktadır; ama buralar işletilmemektedir. Afganistan aynı zamanda stratejik olarak önemli uranyum ve lityum madenlerine ve altın, lâcivert taşı, zümrüt, gümüş ve benzerlerinin çıkarıldığı ocaklara sahiptir. Geçici bir araştırmaya göre bunların toplam değerinin 3.000 milyar dolara kadar olduğu tahmin edilmektedir. Lityum, bugün elektronik sanayisinde pillerin üretiminde ve enerji sağlanmasında kullanılan stratejik olarak önemli bir malzemedir. Bizim şimdiye dek bildiğimiz kadarıyla bu hammaddeye sadece Kolombiya sahip idi. Şimdi Afganistan'ın bugünkü endüstri için vazgeçilmez olan bu hammaddenin zengin kaynaklarına sahip olduğu ortaya çıktı.

İlk araştırma sonuçları Afganistan'ın kuzeyinde 6,5 milyar varillik petrol ve 444 milyar metreküplük doğal gaz kaynaklarının bulunduğunu gösterdi. Bu, batıdaki petrol bakımından zengin bölgeleri ve ülkenin güneyini kapsıyor. Afganistan, şim-

dilerde Amerikalılar ve İngilizler tarafından bütünüyle gasp edilen afyon yetiştirmeye uygun geniş tarım alanlarına sahiptir. Aynı Bengal'de ve dünyanın başka yerlerinde uyguladıkları gibi, bunun ticareti ile milyarlarca kârlar yapıyorlar.

Tam da bu stratejik yaklaşımlarla, birbiri ardından dünya güçleri orduları ve uluslararası müttefikleriyle birlikte, kitlesel katliamlar yaparak ülkeyi işgal etme ve sakinlerini ezmek kesin kastiyle Afganistan'a girerler. Emperyalistlerin bu sinsi yağmacı hedeflerinin sonucu olarak Afganistan halkı yine kan akıtmanın kurbanıdır ve yine evleri-barkları darmaduman edilmektedir. İnsanlarımız 35 yıldan beri aralıksız savaş ve cinayet içinde yaşıyorlar.

Örgütümüz, bu olaylarla dolu bağlantı içinde doğdu ve varlığını ilan etmesi ile birlikte gereklilik nedeniyle silahlı mücadeleye katıldı. Örgütümüzün kurulmasından hemen sonra iki cepheden silahlı saldırıya uğradık – bir tarafta Sovyet emperyalizmi ve onun kukla rejimi ve diğer tarafta dünya emperyalizmi ve emperyalistler tarafından üretilen İslamcı köktenciler. Bu eşit olmayan savaş güçlerimizden birçok kurban vermemize mal oldu. Çeşitli düşmanların uzun işgali altında çok sayıda yoldaşımız öldürüldü. Hayatta kalanların bazılar teslimiyete düştü; diğerleri liberalizm felaketi tarafından yutuldu. Birçok kez yapısal değişiklikler yaptık ve deneyimlerimizden dersler çıkarttık; yeni yöntemlerle mücadelemize yeni güçler kattık. Önderlerimiz ve kadrolarımızın iki kuşağını kaybetmek zorunda kalmamıza ve binlerce üyemizi yitirmemize karşın, daha hâlâ mücadelemiz alanında sağlamca duruyoruz. Şu andaki esas etkinliklerimiz örgütleyici, ideolojik, siyasi ve de kültürel eylemlerden oluşuyor. Çabalarımızın sonucu elle tutulurdur; ama imkânlarımızla orantılıdır. Yöntemlerimizin değiştirilmesi örneğini izleyerek Afganistan'daki hiçbir sol grup şimdiye kadar silahlı bir mücadele yürütmemiştir. Bazıları bunu sadece lafta yürütmektedir.

Demokrasiyi yeniden inşa etmek ve yürürlüğe geçirmek sahte iddialarının tersine Amerikalılar ve onlarla ittifak içindeki Afganistan işgalcileri, en rüşvetçi ve en kana susamış savaş ağalarının, aynı zamanda dinci unsurların ve teknokratların itibarlarını geri verdiler ve onları görevlendirdiler. Bu şekilde ülkenin tümünde planlı tahribat ve güvensizliği yaydılar. Uzmanların, bu deformasyonların zenginleştirilmiş uranyumlu bombaların atılmasının bir sonucu olduğunu söyledikleri on binlerce engelli mağdur çocuğumuz var.

Afgan kültüründe afyon tüketme onursuzluk ve aşağılık bir fiille eş anlamlıdır. Bununla bugün bizim Afganistan'da bir buçuk milyona varan afyon ve eroin müptelâsına sahip olmamızın ne demek olduğunu ifade etmek istiyorum.

Sadece barışın olmamasıyla kalmıyor, aynı zamanda bizzat resmi makamların kabul ettiği ve görgü tanıklarının onayladığı gibi, Amerikan ve İngiliz askeriyesi Talibanları, ülkenin göreceli olarak sakin bölgelerine helikopterlerle bırakarak buralarda da huzursuzlukların patlak vermesini sağlıyorlar.

Amerikalılar, Afganistan'ın çok hassas noktalarında, buralardan tüm bölgeyi denetimleri altında tuttukları dokuz adet ultra-modern askeri üsse sahiptir. Ortada İran-Türkmenistan sınırında, Pakistan ile Çin arasındaki sınırda ve Özbekistan ile Tacikistan arasındaki hudutta milyarlarca dolara mal olan çok modern askeri üslerini inşa ettiler. Afgan halkının kültürünü ve karakterini tanıdıklarından, Afganların

bir barışçıl ve normal zamanda Amerikalılar ve onların askeri üslerinin bulunmalarını asla kabul etmeyeceklerini işgalciler biliyor. Bu nedenle, huzursuzluklar çıkartarak ve nüfusu iç savaş tehdidi ile terörize ederek, orada bulunmalarını haklı çıkarmaya çalışıyor ve böylece Afganistan'ı sömürgeleştirerek bölgeyi ve bölgesel rakiplerini denetim altında tutmaya çalışıyorlar.

Onlar şuanda seçim oyununu sahneye koyuyorlar. Bu, bir yandan halkı meşgul etmeyi, diğer yandan ise bu türdeki diğer gülünç oyunlar gibi Afganistan'daki güya demokraside de seçimlerin gerçekleştiğini dünya topluluğuna göstermeye hizmet ediyor. Oysa halk, Amerikalılar ve onların müttefiklerinin gözünde, oylarının aslında hiçbir değeri olmadığını öğrendi önceki seçimlerden öğrendi. Kimin seçimi kazandığına ve kendilerine hizmet etmek için kimlerin iktidara getirileceğine sadece işgalcilerin karar verdiklerini gördü. Birkaç rakip Rus askeri birliklerinin orada bulunması nedeniyle Kırım'daki referandumu tanımayan Amerikalılar ve Avrupalılar, sömürgeleştirilmiş ülkelerdeki veya Afganistan gibi bütünüyle işgal altındakilerdeki seçimleri meşru olarak değerlendiriyorlar. Bu, iki farklı ölçek kullanma ünlü siyasetinin örneğidir.

Amerikalılar kendilerinin kuklası Afgan hükümeti ile stratejik güvenlik hakkındaki anlaşmayı imzaladılar. Buna göre Amerikalılara 30 senelik bir zaman dilimi için orada bulunma ve Afganistan'da her türlü saldırı hakkı garanti ediliyor. Şuanda bu anlaşmaya bir ekin imzalanması söz konusudur. Bu ekle, Amerikalıların Afganistan'daki güvenliğinin garanti altına alınması ve Afgan devletinin, bir Amerikalının yanlış davranışı veya yasaları ihlal etmesi durumunda hiçbir şekilde takibat sürdürme hakkının bulunmadığını garantilemiş oluyor. Bu yüzden Amerikalılar bir sürü şamata yapıyor ve tam boyunduruğu sağlamak için insanları çeşitli tehditlerle huzursuz ediyorlar.

Amerikalıların Afganistan'ı terk etmek durumunda olmadıklarına ve Almanya, İngiltere ve diğerleri gibi kendi dümen suyunda gidenlerin onların aletleri olarak kalacaklarına inanıyoruz.

ÜLKE RAPORU

Bangladeş – CPB

Giriş

Bangladeş şu anda bir derin siyasi kriz dönemi geçiriyor. Demokrasi ve halkın demokratik hakları bütünüyle tasfiye edildi. Geçmişte hangi az sayıda demokratik haklar ve burjuva-demokratik egemenlik biçimleri mevcut olursa olsun, şimdi bunlar da tümden darmaduman edildi. Kriz, iki ana burjuva parti arasındaki rekabetten ve burjuva anayasanın sorunlarından, ve aynı zamanda İslamcı-köktenci parti Jamat-İ İslam'ın (Cemaati İslam -ÇN) sistematik şiddet ve terörist eylemlerinden kaynaklansa da, işçi sınıfı ve yoksul emekçiler bundan en çok mağdur olanlardır. Kitleler, burjuva devletin baskısı ile bağlantı içinde siyasi krizin ortaya

çıkardığı sürmekte olan ekonomik sefalet nedeniyle acı çekmektedirler.

Bangladeş'teki kişi başına düşen gelirin son on yıl içinde iki mislinden fazla arttığı tespit edilmek zorundadır. Bu şimdi 1000 doların üzerinde bulunmaktadır. Tarım üretimi de hükümetten hiçbir destek almayan köylülüğün zorlu çalışması ile büyüdü. Diğer taraftan bu köylüler, pazar mekanizmaları burjuvazi tarafından denetlendiğinden ürünleri için makul bir fiyat almıyorlar. Hint keneviri- ve tekstil sanayi gibi eski geleneksel endüstrimiz çöktü; oysa yeni sanayiler gelişiyorlar. Giyim endüstrisi özellikle gelişti ve çok çabuk büyüdü. Giyim sanayisindeki işgücü sayısı son on yıl içinde 2 milyondan 4,5 milyona çıktı. Dünya ekonomik krizi giyim sanayimize dokunmadı. Ulusal gelirimizin bir diğer büyük kaynağı, yurtdışında çalışan, neredeyse köle gibi çalıştıkları ülkelerden -özellikle Ortadoğu'dan- Bangladeşlilerin yolladıkları para havaleleridir. Yurtdışındaki işçilerin ve % 80'ini genç kızların oluşturduğu giyim endüstrisindeki iş gücünün katkılarıyla yabancı döviz rezervleri son 10 yıl içinde neredeyse 18 milyar dolara çıkarak iki misline katlandı.

Fantastik bir şekilde bir zengin sınıfı gelişti. Bu sınıf sadece işçi sınıfını sömürmekle kalmıyor, aynı zamanda devlet mülkiyetini ve bizim yurtdışı kredisi olarak aldığımız fonun büyük bir kısmını da gasp ediyor ve hükümetin doğrudan yardımıyla açıktan açığa rüşvet ve yolsuzluğa karışmıştır. Bu, tutumunda daha hâlâ feodal ve aşırı derecede gaddar olan bir egemen sınıftır. Burjuva demokrasisi işte bu nedenle ülkemizde gelişmedi. Orta tabaka da kendisini büyüttü. Ama zengin ile yoksul, emekçi halk ile yeni zenginler arasındaki uçurum devasadır ve günbegün büyümektedir. Nüfusumuzun % 40'ı yılın en az 3-4 ayını aşırı derecedeki yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır.

Anayasal haklar, sahtekârca seçimler ve yabancı güçler

ICOR'un kurulduğu üç yıl önce Hindistan yanlısı bir burjuva parti Awami-Ligi iktidarda idi. 1990'dan beri, askeri rejimin devrilmesinden sonra, ülkemizde bir iki-parti sistemi gelişti. Ama bu kez bu sistem bozuldu. Kendisinin yanlış faaliyetleri ve yolsuzlukları nedeniyle gelecek seçimde kaybedeceğini hisseden hükümetteki Awami-Ligi, anayasayı değiştirdi ve kendisinin seçimlerde sahtekârlık yapabilmesi için seçimler sırasında bağımsız bir geçici hükümeti mümkün kılan kararnameyi feshetti. Burjuva ana muhalefet partisi BNP (Bangladesh Nationals – Bangladeş Milliyetçileri -ÇN) ve onun müttefikleri bu koşullar altında seçime katılmadılar. Komünist Partisi, Sosyalist Parti ve Awami-Ligi kampı dışındaki tüm diğer (sol, merkez ve sağ) partiler keza seçimi boykot ettiler. 300 sandalyeden 153'ü için seçim yapılmadı. Awami-Ligi ve müttefikleri oylama yapılmaksızın seçildiler. Geride kalan diğer seçim bölgelerindeki seçimlerde seçmenlerin ancak % 10'u seçim sandığına gitti. Böylece bu seçim insanlar için kabul edilebilir değildi. Buna rağmen Awami-Ligi Sk Hasina başkanlığında ve onun küçük ortaklarıyla yeniden hükümeti kurdu.

Böylesi bir hükümet ne bir kitle desteğine ne de bir ahlaki hakka sahiptir. Bu nedenle bu hükümet burjuva muhalefete ve gerçek halk mücadelesine saldırarak adamakıllı bir faşist partiye dönüşüyor. Bu parti gizli cinayetler, insan kaçırma (çağırma), kendisinin silahlı kadroları vasıtasıyla açık terör gibi bir faşist taktik uyguluyor. Hükümetin RAB (Çevik Müdahale Birliği) yasası aracılığıyla yargısız

infazlar gerçekleştirdiğini herkes biliyor.

Sözde ulusal seçimlerden hemen sonra, hükümet partisinin seçimlerde açıkça hile yaptığı bir dizi yerel hükümet seçimleri vardı. Yani şimdiki hükümet iktidarda kaldığı sürece gelecekte hakça bir seçim olasılığı yoktur.

ABD ve batılı güçler, her ne kadar şimdiki hükümet ile normal diplomatik ilişkilerini sürdürseler de, 5 Ocak'taki son seçimleri seçim hukukuna uygun olarak tanımadı. Diğer taraftan Hindistan, Hasina'yı hemen tebrik etti ve hile yoluyla seçilmiş şimdiki hükümete her türlü desteği verdi. Hasina'nın egemenliğini devam ettirebilmesi için Hindistan'ın önemli etkin bir rol oynadığına inanılıyor. Oysa Sk. Hasina ABD-hükümetini memnun etmeye çalıştı. Seçimlerden hemen önce onun hükümetinin, üzerine 11 yıldır hâlâ pazarlık yapılan ABD ile TICFA olarak bilinen bir sözleşmeyi (ticaret ve yatırımda işbirliği üzerine işbirliği çerçeve anlaşması) imzaladı. Bu anlaşma Bangladeş'in çıkarları açısından olağanüstü derecede zararlıdır.

Bangladeş, dünya güçleri ABD, Avrupa Birliği, Japonya, Rusya, Çin, Hindistan, Pakistan, Suudi Arabistan için dalaşma meydanı haline geldi - bunların hepsi Bangladeş'in iç politikasına burunlarını sokmaktadırlar. ABD ile Hindistan'ın çok yakın geçmişte sıkı ilişkiler geliştirdikleri biliniyor. Ama Bangladeş somutunda bunlar arasında çelişkiler vardır. Bangladeş'teki nüfuz alanı ile ilgili olarak aralarında ciddi rekabet vardır. Hint egemen burjuvazisi coğrafi yakınlık nedeniyle buna daha ziyade hakkı olduğunu düşünüyor.

İslami köktencilik tehlikesi

Siyasi kriz, bir diğer önemli burjuva parti BNP tarafından desteklenen İslamcı-köktenci parti Jamat-İ İslam'ın terörist eylemleriyle keskinleşti. Kasım ve Aralık 2013 aylarında BNP ve Jamat (Cemaat) terörizm ve şiddetin eşlik ettiği bir dizi genel grevlere çağırdı. Jamat (Cemaat)'ın önderleri 1971 bağımsızlık savaşımız sırasında işledikleri cürümler nedeniyle şimdi yargılanıyorlar. Onların Pakistan işgalci ordusunun yardakçıları olarak kitlesel katliamlar ve ırza tecavüzler yaptıkları doğrudur. Bu nedenle partimiz, bu davanın biran önce sonuçlandırılmasını ve 1971 cürümlerinin cezalandırılmasını talep ediyor. Jamat (Cemaat) bu davadan kurtulmak için terörist taktiğe başvurdu.

Partimiz İslami köktencileri faşist bir güç olarak değerlendiriyor ve onlara karşı siyasi, ideolojik, kültürel ve toplumsal olarak mücadele etmek zorundayız. Bu bağlamda özellikle kadın hareketi çok önemlidir. Bu, şimdilerde bizim esas görevlerimizden biridir. Köktenciliğe karşı mücadele görevi, şimdiki anti-demokratik hükümeti desteklemeye veya ona katılmaya bir çağrı olarak anlaşılmamalıdır.

Sözde "sollar"ın ihaneti

İşçi partisi gibi bazı sözde sol partiler, İslami köktencilik tehlikesine karşı mücadele etmek şiarıyla hükümete dâhil ve bakan vs. oldular. Bu, gerçekten salt oportünizmdir. Önceleri revizyonist ve tasfiyecilerin önderliğinde olan CPB (Bangladeş Komünist Partisi)'nin kuyrukçu diye kötü bir ünü de vardı. Evet, CPB geçmişte

Awami-Lig'inin dümen suyunda giden olarak değerlendirildi. Şimdi proleter dünya görüşü ile uyum ve çıkarı içinde bağımsız bir konum aldık. Şimdi Awami-Ligi'ne ile BNP'ye ve de şimdiki sosyo-ekonomik sisteme sol tarafından yönetilen demokratik bir alternatif inşa etmeye çalışıyoruz.

İşçi sınıfı başkaldırıyor

Bir yanda bir burjuva siyasi krizimiz var, diğer yanda giyim sanayisindeki yüz binlerce iş gücünün ara sıra radikal işçi ayaklanmaları gerçekleşti. Bu işçiler aşırı derecede sömürülmektedir. Çalışma koşulları da çok kötüdür. Onlara yapılan ödeme çok kötüdür ve onlar günde 16-18 saat çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Sendikal etkinliklere izin verilmemektedir. Dahası yalnızca binadan dışarı çıkmak için ana kapı dışardan kilitli olduğundan çoğu kez 2000'den fazla insanın hayatına mal olan yangın kazaları vardır. Geçen yıl binden fazla işçinin ölmesine sebep olan bir bina çöktü.

İtiraz etmek için hiçbir legal imkân bulunmadığından işçiler, kendiliğinden grevler yapmakta ve çoğu kez radikal biçimler alan yürüyüşler düzenlemektedirler.

CPB'ye bağlı olan Bangladeş Tekstil İşçilerinin Sendika Merkezi (BGTUC), gerçekten işçilerin çıkarları için ve işçilerle birlikte çok yiğit cesaret ve fedakârlıkla mücadele eden biricik örgüttür. Bu örgüt tüm tekstil işçileri sayısının % 1'ini oluşturan 50.000'den fazla işçiye doğrudan kumanda etmektedir. Partimiz önderleri ve BGTUC'e üye olan yüzlerce işçi, (onlara karşı sahte davalar açılarak) tutuklandı, işlerinden atıldılar işkenceye ve kötü davranışlara uğradılar. İşçilerin daha yüksek ücret için mücadele ettiği ve hükümetin asgari ücret açıklamasını ret ettikleri salt geçen Kasım ayında BGTUC'in üç önderi (ve yerel parti önderleri) tutuklandılar ve işkenceye maruz kaldılar. 2010'da BGTUC'in başkanı Montu Ghosh yoldaş (O aynı zamanda CPB-Merkez Komitesi üyesidir) sadece tutuklanmadı, aynı zamanda fiziksel işkenceye de uğradı. Ayaklarını eğip-bükebilmemesi için her iki ayaklarından iki demir çubuğa bağlandı. O bir aydan fazla bir aralıksız bu pozisyonda kalmak zorunda bırakıldı. İşkence ve saldırılar işçileri demoralize edemedi ve BGTUC bu saldırılara rağmen adım adım gelişiyor.

Giyim sanayi işçileri genel olarak proleter dayanışma ruhunu gösterdiler. Eğer bir fabrika işçilerinin karşı karşıya bulundukları bir sorun varsa, komşu fabrikaların işçileri de çoğu kez dayanışmalarını ifade etmek için sokağa çıkıyorlar. Onların çoğunun henüz örgütlü olmamasına karşın evet, devrimci potansiyellerini göstermiş oldular.

İCOR ile çalışma

Partimiz kuruluş konferansından bu yana İCOR içinde çalışmaktadır. Bizler Asya Konferansına, Hindistan'daki Asya Köylüler Konferansına ve Nepal'deki Asya Kadınlar Konferansına katıldık. Partimizin Merkez Komitesi üyesi ve bir tekstil işçi önderi olan kadın yoldaş Joly Talukdar Venezuela'daki Dünya Kadın Konferansına da katıldı.

İCOR içinde kardeş partilerle işbirliğine çok değer veriyoruz. Devrimci işçi sınıfının ideolojik ve pratikteki birliği her zamankinden daha fazla gereklidir.

ÜLKE RAPORU

OCML, Voie Prolétarienne (Proleter Yol)

FRANSA

1. Fransız Emperyalizmi Hız Kaybediyor

2010 yılındaki son enternasyonal konferanstan bu yana Fransız emperyalizmi siyasetini aynı şekilde sürdürdü. Sarkozy'den sonra Hollande geldi. Dünya ekonomik ve mali krizi, uluslararası mali sermayenin yararına aynı politikayı yürütüyor: Fazla üretim krizinin etkilerini frenlemek için içte ve dışta artan saldırganlık.

Her ekonomik etkinlik bundan mağdurdur:

Fransa'da otomobil endüstrisi ve onun tedarikçilerindeki (PSA, Goodyear Continental'e, Faurécia), gıda maddeleri sanayisinde (Doux, Frabil, Gad) ve unutulmaması gereken Lothringen bölgesindeki çelik endüstrisinde (Florange Yüksek Fırınları), ticarette (La Camif, La Redoute) yeniden yapılanma önlemleri devam ediyor; bu, sürekli bir üretkenlik artışı içinde sanayide on binlerce, krizden beri 800.000 işyerinin imha edilmesine neden oldu.

Tarım ve hayvancılık sürekli bir krizin içinde bulunuyorlar; köylülerin sayısı devamlı düşüyor. Bu gelişme PAC (ortak tarım politikası)'nın sona ermesiyle, yani Avrupa sübvansiyonlarının durdurulmasıyla) daha da hızlanacaktır.

Ulusal topraklarında nerdeyse hiç klasik enerji kaynaklarına sahip olmayan Fransız emperyalizmi geleceğin, -büyük bir bölümünü, gelecek kuşakların devralmak zorunda olduğu- felaketsel sonuçlarıyla birlikte atom alanındaki gelişmeye ve yurtdışında (askeri -ÇN) müdahaleler dolaysız gerekliliğine oynamaktadır.

Aralık 2013'de Védrine (eski "sosyalist" hükümetlerin dışişleri bakanı)'nin raporu, ABD, İngiltere, Hindistan ve her şeyden önce Çin'in rekabeti nedeniyle Sahra'nın güneyindeki Afrika'daki pazar paylarını geri-fethetme önerisini yaptı. Tekellerin doğrudan yatırımları dışında dünyanın her yerinde, tüm dallarda geleneksel nüfuz bölgesinde bir yeni-sömürgeci siyaset geliştirmek söz konusudur.

Fransız tekellerin ayakta kalmalarını güvence altına almak için yabancı holdinglerle, Çin ve Ortadoğu'nun böylesi holdingleriyle anlaşmalar yapılıyor.

2. Fransız emperyalizminin yatırımları onun etkisinin gerilemesini pek az gizleyebiliyor

Emperyalistler arası rekabet, elektrik üretimi (toplam % 80'i) için Nijer'den uranyum teslimatını ve Aréva tekelinin ihracatlarını da garantilemek için özellikle Mali'ye müdahale edilmesini zorunlu kıldı. Kısa süreli bir başarı.

Kuzey Afrika, Sahra Bölgesi ve şimdi Merkezi Afrika, emperyalizm ve onun hizmetinde bulunan yerli diktatörlerin sebep olduğu ihtilaflarla sarsılmaktadır. Bu çıkarların korunması iki görünüm ile engellenmektedir: Tunus, Mısır, Suriye, Libya, Yemen, Fas'taki gibi halk mücadelelerinin artışı, ama aynı zamanda bazen

anti-emperyalist bir maske arkasına saklanan gerici güçler, savaş ağalarının mevzilenmesi.

Fransız hükümeti Ocak 2013'den beri Mali'ye ek olarak bin asker ve Aralık 2013'de Merkezi Afrika Cumhuriyeti'ne 1.600 asker yolladı. Bu hükümet Ouattara lehine Fildişi Sahili'nde müdahale etti. Daha hâlâ Afganistan'dadır.

Bu müdahaleler kısa vadeli askeri başarılardır; bunlar çabukça siyasi bir çıkmaz sokağa götürür ve böylesi müdahaleler sürekli yinelenmek zorundadır. Bu hükümet Suriye'de daha ziyade diplomatik bir çözüm arıyor.

Ülkeleri Fransız emperyalizminin nüfuz alanı içine çekmeyi hedefleyen Sarkozy'nin "Akdeniz İçin Birlik" planı yerel siyasi değişiklikler nedeniyle suya düştü.

Fransız devleti Avrupa'daki krizde Almanya ile endüstriyel rekabete dikkat etmek zorundadır. Krizin etkilerine gem vurmak için, Yunanistan gibi çok borçlu ülkelerden alacaklarının bir kısmından vazgeçmek zorunda kalan mali holdingleri de desteklemelidir.

Fransız emperyalizmi bir savaş unsurudur. Ona sistematik bir şekilde karşı çıkan az örgüt vardır; Biraz büyükçe hiçbir örgüt onun en son müdahalelerini veya atom silahı tehlikesini mahkûm etmedi.

Bizim enternasyonalist çalışmamız birçok biçimlerde gelişiyor: Bizi bu ülkelerdeki ilerici örgütlere yakınlaştıran bu müdahalelere karşı (Tunus, Libya, Mali, Merkezi Afrika Cumhuriyeti, Suriye) çalışma. Filistin halkının mücadelesini desteklemek için 2009'dan beri illegal olarak hapiste bulunan, Lübnanlı bir anti-siyonist komünist G. İ. Abdallah'ın derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz. Diğer tarafta (Örneğin PSA'daki) işten atılmalara karşı ve Uluslararası Otomobil İşçileri-Konferansı (IAAK) ile ve doğal olarak burjuva milliyetçiliği destekleyen revizyonistlere karşı uluslararası işbirliğini geliştirmek istiyoruz.

Fransa'daki Tasarruf Programı

Kriz, endüstriyel etkinliklerin gerilemesi ve uluslararası tekellerin hizmetindeki vergi cennetleri devlet bütçesini kısıtlamakta ve devletin sosyal barışı satın alma veya tek başına yurtdışında müdahalelerde bulunmasını sınırlamaktadır.

Sosyalist Parti (PS) ile Yeşillerin yeni hükümeti 2012'den beri saldırıları güçlendirmektedir: yeni gerici (bir) emeklilik reformları, işsizler ile kalifikasyonsuz gençler için hayali sözleşmelerin artışı, sosyal yardımı finanse etmek için gelirlerin düşürülmesi, iş hukukunun gevşetilmesi, devlet memurları sayısının azaltılması, her şeyden önce Doğu Avrupa'dan iş güvencesine ve asgari ücrete sahip olmayan geçici olarak başka yerde çalıştırılan işçilerle yapılan sözleşmeler…

İşe alışları kolaylaştırmak bahanesiyle 2013 başında "Çalıştırma güvencesi" için İttifak ve Ocak 2014'de "Sorumluluğun İttifakı" kararlaştırıldı: biricik işe alış yükümlülüğü olmaksızın şirketlere 50 milyar daha.

Tüm bu saldırılar, yeni nöbetçi itler medyanın ezici çoğunluğun yardımıyla iş / emek giderlerine ilişkin kampanyalar vasıtasıyla hazırlanıyor.

Sosyalist Parti'ye yakın olan, ikinci büyük sendika CFDT, Sol Cephe ve revizyonist partiye yakın olan CGT'in sözde reformlarını desteklemekte; bunlara karşı durduğu izlenimini vermektedir. ANI (Mesleki Grupların Çalıştırma Güvencesine İlişkin Ulusal Anlaşma) bu tarzla iş hukukunu yumuşatan ve güvencesiz çalışma

koşullarını genişleten bir yasaya dönüştürüldü. CGT, bizzat kendisinin desteklediği anarşist-sendikalist siyasete dayanarak çok uyuşukça harekete geçirmektedir (bizzat kendisine geri çekilme, tüm mücadelelerden kendisini izole etme, sınıf mücadelesinden vazgeçiş, işlev tarzını ve sermayenin hedeflerini karartma). Bu nedenle bu saldırılara karşı harekete geçirme 2010 yılı ile karşılaştırıldığında çok daha azdı. Etkinliğimiz ve internetteki blog'umuz "CGT nereye gidiyor? ile işçileri sendikalarda örgütlenmeye ve bununla birlikte aynı zamanda bu sendika birliklerinin ultra-reformist siyasetini mahkûm etmeye çağırıyoruz.

Bu hükümetin işçiler arasındaki itibarı gittikçe daha fazla düştü.

PS'nin birçok seçmeni bugün hayal kırıklığa uğradı: Hollande'ı destekleme oranı % 25'in altına düştü. FN'nin (Milliyetçi Cephe – ÇN), aşırı sağlar, bir yandan bugün kendisi ile klasik sağlar arasındaki mevcut birçok bağlantılardan; diğer yandan ise sadece klasik küçük burjuvaların (köylüler, küçük esnaf, zanaatkârlar) değil; aynı zamanda ücret bağımlısı küçük burjuvalığın ve hatta proletaryanın geri kesimlerinin namevcut sınıf yönelimlerden yarar sağlayarak bu kriz durumunun esas kazananı olması tehlikesi büyüktür. FN, işçilerin çıkarlarını teslim ettiklerini öne süren siyasi, sendikal veya toplumsal örgütlerin yetersiz mücadeleye hazır olmamaları sayesinde "işçilerden" yana görünümü uyandırmaktadır.

Yoksulluktan 10 milyon insan mağdurdur. İşten atılan gıda maddeleri sanayii işçilerinin patronlar ve yerel siyasetçilerle birlikte yürüdüklerinde sonbaharda Bretagne'deki yürüyüşlerin gösterdiği gibi büyük bir şaşkınlık hüküm sürmektedir.

2010'daki Sarkozy'nin gerici emeklilik reformu işçileri hayal kırıklığına sürüklemiş olabilir. Ama bugün tersi etki de tespit edilebilir: Birbirleriyle konuşmaksızın arka arkaya yürüyüş yapan örgütler, mali sermayenin politikasına birlikte karşı koymak için diğer mücadelelerde bir araya gelmeye alıştılar. Yeniden siyasileşmenin ve işçilerinin bir kısmı örgütlemenin bir eğilimi vardır.

Her ne kadar henüz az bir şekilde görünür olsa da proletaryanın hiddetini ifade edeceğini burjuvazi önceden gördü. PS baskıyı arttırıyor. İçişleri bakanı Valls, Sarkozy'inkinden 5.000 daha fazla kâğıtsız insanı yurtdışı ettiğiyle böbürlenip duruyor. Binlerce Roman ya yurtdışı edildi, ya da bir kamp yerinden diğerine sürüldüler; ellerinde kalmış az sayıda pılıpırtı malzemeleri (karavan) tahrip edildi. Kendilerine başka barınma yeri önerilmedi.

Burjuvazi 11 Eylül 2001'den beri cephaneliğine 14'ten daha az olmayan baskı yasaları ekledi. Zecri cürümler işleyen polisler çok seyrek mahkûm olurken, yasalar, özellikle gençleri, hatta çocukları, isyanı hedef tahtası yapıyorlar ve siyasi eylemleri kriminalize ediyorlar.

Burjuva parlamentarizmin sistemi, revizyonist nüfuzun zirvesinde olduğu gibi artık sömürülen sınıfları heyecanlandıramıyor; seçime katılım düşüyor; ama bu sistem daha hâlâ enternasyonal sermayenin diktatörlüğünün üstünü örtüyor. Aşırı sağlardan sol cephenin önemli bir kesimine kadar ulaşan büyük bir kabul görme şu temelde oluştu: Seçimler olduğundan Fransa demokratik bir ülkedir. Geri kalmış ülkeler karşısında demokrasiyi yeniden kurmak ve bu ülkeleri barbarlıktan "kurtarmak" için müdahale etme hakkına sahiptir. Bu nedenle Afrika'daki emperyalist müdahalelere karşı böylesine az yürüyüşler vardır.

Egemen sınıf ile uzlaşma uzun süreden beri artık burjuvazinin özgürlük veya eşitlik gibi sözde "kendisine özgü değerleri"ne dayanmıyor. Anti-komünizm, komünist bir partinin bulunmaması halinde kolay bir maniveladır. Ama bu muvafakat aynı zamanda her şeyden önce, yabancı olan ve kolayca özdeşlenir olan, özellikle Afrika'nın eski sömürgeleri veya savaş halindeki ülkeler kökenli muhtemelen Fransa'daki proletaryanın büyük bir kesiminin ait bulunduğu İslam'dan korkuya dayanmaktadır. Irkçılık kolayca ifadesini bulmaktadır.

Çok dar anlamdaki bir Laiklik de çok uluslu proletaryanın birliğine karşı kullanılıyor. Klasik aşırı sağlar tarafından desteklenen ve çeşitli burjuva hükümetlerin İsrail devletinin siyasetini desteklemesini mahkûm eden aşırı sağların yeni, açıktan açığa anti-semit bir akımı gelişiyor. Bu anti-semit akımın Filistin halkının mücadelesini ilerici bir temelde destekleme ile hiçbir ilgisi yoktur.

Bu alandaki kafa karışıklığı içinde emperyalizmle, aynı zamanda reformizm, revizyonizm, troçkizm ve anarşik-sendikalizm ile hesaplaşma en yüksek çapta siyasi bir berraklığı gerekli kılar. Bu nedenle 2011'deki son Kongremizde, siyasi ve ideolojik birliğimizi sağlamlaştırmak ve işçi sınıfı içindeki çalışmamıza daha fazla olanaklar sağlamak için teorik çalışma ve eğitimi güçlendirme kararı aldık. Genç yoldaşlar, fabrikalarda çalışmak için eğitildiler ve eğitiliyorlar. Temel eğitimimiz / okulumuz iyi bir siyasi eğitim veriyor ve VP (Proleter Yol – ÇN)'un önemli bir güçlenmesini mümkün kılıyor.

Devrimin sübjektif koşullarının olgunlaşmasına, anti-emperyalist mücadele içinde proleter enternasyonalizmi bakış açısından ve Fransa'daki siyasi mücadele içinde gerçek bir komünist partisinin yaratılması vasıtasıyla sosyalizmin gerçekleşmesi için bir katkı sağlamak için çalışmamızı güçlendirmek zorundayız.

10. Enternasyonal Konferans'ta ülke raporumuz, yoldaşların "Troçkistler Fransa'da, işçi sınıfı içinde de neden böylesine güçlüdür?" sorusunu bize sormasını beraberinde getirdi.

Buna yanıt vermeye çalışalım:

Troçkistler işçi sınıfı içinde reformizm ve revizyonizmden berrakça bir kopuş temelinde değil, bilakis onlarla şu iki ana unsura sahip uzlaşma temelinde nüfuz kazandılar:

Fransa'da geleneksel olarak çok güçlü olan, devrimci hedef olmaksızın "mücadele isteği uğruna mücadele" anarşist-sendikalist politikanın sürdürülmesi ve bunun için önce proletaryanın en ileri kesiminin harekete geçirilebilmesi. Sonuçta baskın olan şey, ekonomik mücadele içinde ve seçim taktiği hedefiyle ortalama işçinin duygularına hitap etmedir. Ve bu aslında kesinlikle proleter devrimi değil, bilakis proletarya ile burjuvazinin çıkarlarını uzlaştırma olanaksızlığını baz alan bir konumdadır.

Proletarya diktatörlüğünün tarihsel deneyimlerinin temelli bir eleştirisinin reddedilmesi; ki bu, Stalin, Mao ve Büyük Proleter Kültür Devrimi hakkında burjuva görüşlerin paylaşılmasına götürmüştür.

Troçkistler, işçiler için hiçbir çekiciliği olmayan aşırı kendiliğindenci bir Marksist-Leninist akımın zaaflarını kullanabildiler.

VP (Voie Proletarienne- ÇN), 1976'daki kuruluşundan beri revizyonist PCF

(Fransa Komünist Partisi –ÇN)'ne karşı çıkan ve kendilerini Marksist-Leninist adlandıran bu örgütlerin yeni-revizyonist ve anarko-sendikalist niteliğini eleştirdi. Bu örgütler, sınıf mücadelesi üzerine basitleştirilmiş, şöyle özetlenebilecek radikal sol bakış tarzını paylaştılar: PCF'in proletarya içindeki nüfuzu ortadan kaldırılır ve bundan kurtulmuş bu proletarya daha sonra burjuvaziye ve onun iktidarına saldırabilir. Bu ise, reformizmin PCF üzerinden olmak yerine başka yollara da başvurduğu; onun egemen üretim ilişkilerine dayandığı; reform ile devrim arasındaki mücadelenin, kendisini savunmak için hangi örgütte yaratırsa yaratsın hiç fark etmez, proletarya içinde sürekli yürütüleceği olgusunu inkâr edilmesi demektir.

Ekonomizme karşı mücadele yürütme gerekliliği dışında yeni tipte bir komünist partisinin yaratılması hedefimiz, çeşitli alanlarda eleştiriyi ilerletmemizi ve siyasetimizi somut olarak belirlememizi gerekli kılar: Kesinlikle sınırlı, ama mevcut bulunan ve kendisini geliştiren bu alanlardaki deneyimlerimizden çıkarak revizyonizmin ve oportünizmin çeşitli biçimlerine karşı mücadele etmek için işçiler, kadınlar, gençlik, sendika hareketi, anti-faşizm. Bu, Paris bölgesindeki Enternasyonalizm ve Yaşam ile Çalışma Koşulları popüler Forumumuzun başarısını mümkün kıldı. Diğer Marksist-Leninist ve ilerici örgütler buna katkı sağladılar.

Voie Prolétarienne (Proleter Yol), anti-emperyalist etkinliğimizin ihmal edilmeyecek bir bölümünü oluşturan belirli bir dinamiği tanıyor: Filistin davasının, Hindistan ve Filipinlerde halk savaşının desteklenmesi, Nepal'de yeni komünist partisinin yaratılmasının desteklenmesi, kendi emperyalizmimizin mahkûm edilmesi, Fransa'daki diğer komünist ve ilerici örgütlerle ilişkilerin genişletilmesi. Fransa'daki çok uluslu proletarya ile bağlanmış ve enternasyonalist olan yeni tipte bir komünist partinin yaratılması perspektifi ile proleter enternasyonalizmini daha fazla geliştirmek bizim için önemlidir.

Bu nedenle Marksist-Leninist parti ve örgütlerin 11. Uluslararası Konferansına tam başarı diliyoruz.

ÜLKE RAPORU

PCR Uruguay – Aralık 2013

Ekonomik Durum

Ülkenin ekonomik durumu, başkan José Mujica yönetimindeki Frente Amplio 'Geniş Cephe)'nin ikinci oportünist hükümeti sürekliliğinin emperyalizm yanlısı siyasetinin sonucudur. Bu, eski hükümetin ekonomi bakanı ve şimdiki başkan yardımcısı Danilo Astori tarafından uygulamaya konulan, onun kendi takımı ile devam ettirdiği bir politikadır. Bu politika, bağımlılığı, teslimiyeti ve işçi sınıfı ile halkın sömürülmesini derinleştirdi. Bu, son yıllarda bölgede ve ülkede uluslararası ekonomik krizin darbeleriyle keskinleşti.

Dış Borçlanma

Sermaye ve faize dair yurtdışı borçlanması başkan Tabare Vázques yönetimindeki Frent Amplio'nun ilk hükümeti devraldığı 2005'den beri bugüne kadar 19 milyar ABD-dolarından 44 milyar ABD Dolarına yükseldi. Buna, borçların büyük bir bölümünün bugün Uruguay-Pezosunda olduğu; ama endekslenmiş birimlerde, yani bunun üstüne her yıl enflasyonun konduğu eklenmelidir.

Bu dış borçlanmanın ele alınışının yardakçı ve rezil biçimiydi; dahası bu borçların büyük bir bölümünün kökeninin 1973-1985 arasındaki faşist askeri diktatörlük yönetimine dayandığı ve teşhir edilmesi kolay olan IMF (Uluslararası Para Fonu-ÇN), Dünya Bankası vs. karşısındaki borç olduğunu sorgulanmamaktadır. Ayrıca onlar bu borçları tahviller olarak serpilen bunları hükümdar borçlar haline dönüştürmek gerekçesiyle temize çıkardılar.

Endekslenmiş birimlerdeki (UI) tahvilleri, dolar getiren, bunları Uruguay Pezosuna değiştiren ve UI satın alan, düşük faiz oranların bulunduğu bir dünyada inanılmaz kazançlar sağlayan uluslararası spekülatörlere devrettiler. Bu tahviller için yıldan yıla % 4'ten % 9'a ve daha fazlası kadar değişen sabit bir faiz ödediler; bunun üstüne yılda % 8 civarında bulunan enflasyon ve kambiyo rayici(kuru)ndan kaynaklanan, hatta yılda % 15'e kadar varan, Pezo'yu dolar karşısında yıllardır haddinden fazla değerlendiren ödenme gecikmeleri binmektedir. Bu, bazı yıllarda dolar bazında hatta % 30'un üzerinde kazançlar ve devlet için vergi benzeri açığa eklenen yılda yaklaşık 1 milyar ABD-doları giderler anlamına geldi.

Son yıla kadar yıllardır tarihsel olarak yüksek ortalama % 7 ekonomik bir büyümeye sahip böylesi bir ülkede sermaye ve faiz olarak 10 milyar ABD-dolardan daha fazla ödenmesine karşın borçların böylesine önemli derecede artması dikkat çekicidir. Ve bu özellikle soya, et, süt ürünleri, selüloz vs. hammaddeler için yüksek uluslararası fiyatlara ve bölgeye yapılan büyük sermaye akımları ve yatırımlara dayanmaktadır.

Gerici Vergi Sistemi

Vergi muafiyeti ve özellikle büyük yatırımcılara yıllık sübvansiyonlar 1.574 milyar ABD-doları, kamusal harcamaların % 11'inden fazlası tuttu. Aynı zamanda devlet bütçesinin en büyük bölümü – yaklaşık 15 milyar dolar - % 22-lik katma değer vergisi ile ve diğer dolaylı vergiler (vergi gelirlerinin % 61'i) ve % 80'den fazla ücretliler ve sadece % 9'u sermaye tarafından ödenen gelir vergisi üzerinden ayakta tutuluyor.

Vergi Açığı -2012: % - 2,8; 2013 tahmini: % - 2,1.

Para Politikası

Son aylarda gerçekleşen önemli bir değişiklik birkaç yıl sonra yaklaşık % 15 artan dolar kuru ile ilgilidir: uluslararası alanda yükseliş nedeniyle; daha somutlaşmamış olan ABD'deki faiz oranlarının artışı konusundaki beklenti nedeniyle; Brezilya ve Arjantin'deki önemli devalüasyon ve para ayarlamasına ilişkin olarak tahvillerin satın alınmasını endekslenmiş birimler biçiminde sınırlandırdığında ve şimdi mevcudiyetin % 50'sini talep ettiğinde, faiz taksitlerini artık tespit etmedi-

ğinde ve bununla birlikte tedavülde bulunan paranın mevcudiyetini kontrol etmeğe geçtiğinde BCU(Merkez Bankası)'nın gerçekleştirdiği değişiklik nedeniyle.

Tersine Çevrilen Tarım Reformu

Tarım reformu doğrultusunda herhangi bir adım atmaktan çok uzakta bu oportünist hükümetler toprak mülkiyetinin yoğunlaşması ve onun yabancılara satışı doğrultusunda büyük bir atılım yaptılar ve yapmayı sürdürüyorlar. Bu, toprak için fiyat on misline veya daha fazlasına yükseldiğinden; özellikle Rio Uruguay nehrin boyunca sahil kesimlerindeki ülkenin en iyi tarım arazilerinde yapıldı ve bununla hayvancılığın, sütçülüğün, arıcılık işletmelerinin vs. büyük bölümleri yok edildi. Bu bölgede daha şimdiden hektarı 16.000 ABD-dolarına satılan arazi vardır. Soya yetiştirme bu yıllarda zaten 200.000 veya 300.000 hektardan 1,3 milyon hektara çıktı ve ağaçlandırma şimdiden bir milyon hektarı aştı. Esas olarak Avrupalı emperyalist tekellerin ağaçlandırması durumunda ilerletilen bu üretim sektörlerinde ve Los Grobo, el Tejar vs. gibi Arjantinli sermayenin büyük tohumluk tahıl işletmelerinde % 43/lük bir yurtdışına satış oranıyla ilerleyen yoğunlaşmanın merkezi bulunmaktadır.

Ülkenin baş-büyük toprak sahibi bugün, 255.000 hektarlık Montes de Plata mera işletmesi ile birlikte mono kültürlü ormancılık ile İsveç-Finlandiyalı Stora-Enzo'dur; onu 231.000 hektar ile Finlandiyalı UPM-Botnia izliyor. Emperyalist sermayenin ellerindeki hayvancılık ve sütçülük ile bağlantılı 30.000 ve 40.000 ile 100.000 hektara varan yeni devasa büyük toprak mülkiyetleri ortaya çıktı ve spekülatif satın almalar vardı.

(2010'da olması gereken)Aralık 2012'de ilan edilen gecikmiş olarak yapılan 2011 tarımsal sayımının geçici verilerinden son on yılda 12.000 tarımsal işletmenin yok olduğu; bunun % 91'inin 100 hektardan daha küçük ve yeniden bunun 2/3'ünün 20 ha'dan küçük hayvan yetiştiricisi, küçük köylüler ve meyve ve sebze üreticileri oldukları sonucu çıktı. Diğer tarafta 16.227.000 hektar işlenebilir tarım alanının bulunduğu bir ülkede mülk sahiplerinin % 56'sının toprakların sadece % 5'ine sahip olurken; tarımsal işletmelerin % 9'u toprakların % 60'ına sahiptir.

Hayvan Kesimi-, Deri- ve Pirinç Sanayisinin Yabancı Ellerde Yoğunlaşması

2005'teki Frente Amplio ilk hükümetinin göreve başlaması ve hammadde fiyatlarının uluslararası fiyat artışı ile eş zamanda ülkenin kesim işletmelerinin büyük bir bölümünün Marfrig, JBS-FRIBOI ve Minerva Brezilyalı tekeller tarafından satın alınması gerçekleşti. Bu tekeller 7 işletmeye sahip olup, kesim işlerinin % 40'ını ve ihracatın % 50'sini kontrol etmektedir. Dahası kısa bir süre önce İngiliz sermayesi tarafından geliştirilen büyük kapasite ve modern teknolojiye sahip önemli bir kesim işletmesi BPU ve bir de Arjantin sermayelisi vardır. Yabancı hayvan kesimi şirketleri toplamda ihracatın neredeyse % 60'ını kontrol ediyorlar.

Bu tekeller bu yoğunlaşmayla FRU (Federación Rural – Tarım Birliği)'nin verilerine göre kazançlarını, yılda 2,2 milyon havyan kesimiyle, 11,2 milyon sığır ve 8,2 milyon koyun toplam bir sürüyle, hayvan başına 150 ABD-dolarından 250-dolara çıkardılar. Marfrig'in ayrıca devamlı hammaddeye muhtaç olan bu sektörü

tehlikeli tarzda tekelleştiren ülkenin esas tabakhanesi Branáa'yı devraldığı burada eklenmek zorundadır.

Bir diğer önemli olgu baş pirinç değirmeni SAMAN'ın Brezilya sermayesi tarafından satın alınmasıydı. Ülkemiz dünya çapında önemli bir ihracatçıdır. Brezilyalı tekeller bira ve gaz üretimini de domine ediyorlar. Itaú-Bankası, Santander Bankası ve İspanya'dan BBUV ve Kanadalı Skotia-Bank'a ait Nuevo Banco Comercial'in yanında öndeki dört banka arasındadır. Akaryakıt alanında Petrobrás ile benzer şeyler oluyor.

Enflasyon

2012'de resmi enflasyon % 7,48 ve 2013'de % 9,09 civarında bulundu. Kiralar, barınma için taksit ödemeleri, temel gıda maddeleri, özellikle meyve ve sebze, kamusal hizmetler, sağlık hizmetleri, eğitim ve nakliyattaki en büyük fiyat artışı vasıtasıyla yükler nedeniyle ücret bağımlılarının çoğunluğu için iki misli yüksek idi.

Hükümet bir fiyat düzenlemesini ret etti ve gittikçe daha fazla büyük çiftlikler, kesim işletmeleri, ticaret zincirleri ve süper marketler üzerinde yoğunlaşmış pazarı tekellere bırakıyor. Burada, özellikle Kolombiyalı holding Ėxito ile bağlantılı Gazino-holdinginin Fransız sermayesi (pazarın % 40'ı) vasıtasıyla yoğunlaşmada büyük bir sıçrama vardır. Onu De Narvez ile bağlantı olan (% 33) TaTa holdingi izliyor.

Aynı zamanda üç ay öncesine kadar uygun dolardan kârlı çıkan otomobiller, ev aletleri, mobil(cep) telefonlar(ı) vs. gibi ithal edilen ürünler tüketici fiyat endeksini aşağı çektiler. Bu (tüketici fiyat endeksi –ÇN), bunları (ürünleri – Almancaya ÇN) aşırı derecede ağırlık veren Ulusal İstatistik Enstitüsü tarafından gittikçe daha fazla manipüle etmektedir.

Ücretler ve Emekli Maaşlar

Ulusal asgari ücret bu yılın Ocak ayında 7.920 Uruguay Pezosu civarında bulunuyor, yaklaşık 370 ABD-doları. 2012'da yaklaşık 800.000 çalışan ayda net 14.000 Pezonun (680 ABD-doları) altında ücret aldı. Bu, tüm çalışanların % 49,8'idir. Ve bunların neredeyse 490.000'inin eline 10.000 Pezo (480 ABD-doları) bile geçmezken, bir ailenin filedeki mallarının fiyatı 52.000 Pezo (480 ABD-doları) tutmaktadır. Uruguay bölgedeki en pahalı ülkelerden biridir. Hükümet tarafından girişilen ücretlerdeki telafi önlemleri 1998-2002 krizinden kaynaklanan kayıplarla ilgilidir; oysa güncel olarak bu, duraklamıştır ve resmi sayıların ele alınışıyla üstü örtülen kayıplar vardı. Emeklilik aylıklarının durumu çok daha kötüdür, emeklilerin ezici çoğunluğunun eline 6.100 Pezo (290 ABD-doları)-lık asgari bir emeklilik maaşı geçmektedir.

Bu dönemde sonuncusu olan devlet bütçesine ilişkin hesap vermedeki doçentler ve devlet çalışanlarının büyük mücadelelerine karşın hükümet bu yıl hiçbir gerçek ücret zammını onaylamadı; güç belâ % 2 veya % 3-lük " kaybı telafi etme" gerçekleşti. Aynısı sayıların resmi ele alınışı sayesinde çoğu hallerde bir kayıp anlamına gelen, TİS-komisyonlarında % 3-lük bir üst sınırı karar altına aldıkları özel sektör alanında gerçekleşiyor. Bu yolla kriz darbelerinin bedelleri ve "büyümenin hızının

kesilmesi” işçilerin sırtına bindiriliyor.

Hükümet tarafından kabul edilen bir düşük miktarda çalıştırma ve kayıt dışı sektördeki yaklaşık % 30 oranında çalıştırma ile birlikte resmi işsizlik % 6,7 civarında bulunuyor. Bu sayılar, geçen hafta bir saat çalışanın çalışır olarak kabul edildiği bir uygulamaya dayanıyor. Recycling(çöp, artıkların toplanarak yeniden dönüşümü – ÇN), dilenciliğin biçimleri vs. çalışma olarak kayda dâhil ediliyor. Diğer yanda işletme mekânlarının kaydırılmalarının, STK’larda vs. bir yükseliş vardır; 6.000’den 10.000 Pezosa kadar ücret alan işçilerin aşırı derecede sömürülmesi ve güçlü bir şekilde sınırlandırılmış sendikal ve iş hakları vardır. İşsizlik sigortasındaki işsizlik sayısı geçen Ekim ayında, inşaat sektörü, imalât sanayii ve ticaretteki kırılmalar nedeniyle bir yıl içerisinde % 23/lük bir artış anlamına gelen 2001’den buyana en yüksek sayı olan 39.000’e ulaştı.

Dış-Satımlar

9,83 milyar ABD/doları (% 11 tutan serbest bölgelerle birlikte)

2012 yılında 5 ana branş (milyon ABD-doları olarak) şöyleydi: Sığır eti – 1.401; soya – 1.394; selüloz – 793; pirinç – 556; buğday - 432.

2012 yılında esas dış-satım yapılan ülkeler % 20 ile Brezilya, % 10 ile Çin, % 10 ile serbest ticaret bölgesi, % 9 ile Arjantin, % 5 ile Venezuela, % 4 ile Rus Federasyonu, % 4 ile ABD ve % 3 ile Almanya idiler.

Çin ile ilgili olarak soya ve selüloz dış-satımları Nueva Palmira serbest ticaret bölgesi eklenmelidir. (ile tamamlanmalıdır).

2013 ile ilgili olarak Venezuela ve Şili dâhil olmak üzere Mercosur % 31, Çin % 16, serbest ticaret bölgesi % 14, Avrupa Birliği % 12, NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması - Almanca Çevirmenin Notu) % 6 ve % 3 Rusya tutuyor. Çin artar ve soya, sığır eti, selüloz ve pamuğun esas alıcısı haline gelirken Arjantin dış-satım yapılan ülke olarak % 5 oranında sayıda düştü. Venezuela dış-satım yapılan ülke olarak üstüne koydu; peynir ve sığır eti satın alışını arttırdı.

Dış-Alımlar

2012 yılında 11.298 ABD-dolarlık ithalat yapıldı.

Çin de telefon, telekomünikasyon ve bilgisayar donatımının devralınması ile 2012 de 1.662 ABD-doları ile dış alımların esas çıkış ülkesi olarak yerini sağlamlaştırdı. Onu önem sırasıyla Arjantin, Brezilya ve ABD izliyor.

Ekonomik Büyüme – Yabancı Doğrudan Yatırımlar

Büyüme 2012’de % 3,9 tuttu ve bir GSYİÜ’de 49.920 ABD-dolarına geldi; bu, 2011’de % 6,5 civarında ve önceki yıllarda ortalama % 7 olan büyümenin bir gerilemesini ortaya koyuyor. Bu 2013 yılı için beklentiler % 3,5’tan % 4’e kadar bir büyümedir. Bu, dış satımların büyümesini, yabancı doğrudan yatırımların % 8 oranında artışını ve yağmur yağışları vasıtasıyla su gücünden elde edilen enerji imalatının yükselmesini baz alıyor.

2012’de Latin Amerika’daki yabancı direk yatırımlar 173.361 milyar ABD-doları tuttu ve böylece % 7 oranında arttı. Bu yatırımlar şu ülkeler kaynaklıydı: Diğer ülkeler % 36 (Çin’in artmaktaki payı dâhil), ABD % 24, A.L. (América

Latina = Latin Amerika, Alm. Çevirmenin Notu) % 14, Hollanda % 11, Kanada % 6, İspanya % 5 ve Japonya % 4.

Uruguay'daki yabancı doğrudan yatırımlar 2012'de 2,775 milyar ABD-doları ile GSYİÜ'ün % 5,4'ü, tarihsel bir rekora sahipti; 17,870 milyar ABD-dolar ile toplam miktara, GSYİÜ'ün % 36'sı, ulaştı. Böylece 10 yıl içinde on dört misli oranda arttı.

Arjantin % 32,5, İspanya % 7,8, Hollanda % 6,9, Brezilya % 6,8, ABD % 3,1 ile 2011'de esas dış alım çıkışı ülkeleri idiler (elimizdeki son sayılar)

Ulusal Siyasi Durum

Ücret Mücadelesi

Doçent ve devlet memurlarının ücret mücadelesi, grevlerle (Sekundar kademe [lise altıncı ve yedinci sınıflarının genel adı -ÇN] öğretmenleri ve ilkokul öğretmenlerinin 15'inin 22 günlük grevi) ve büyük harekete geçişlerle (20.000'dan fazla insanın katıldığı biri) aylar boyunca ulusal politikanın merkezinde durdu. Hükümet kendisinin hesap verme raporunda pratikte hiçbir taviz vermedi ve maaşlar iki yıl için çok düşük kaldı. Ama hükümet darbeler aldı, aynı süre içinde enflasyonda bir sıçrama gerçekleşirken, sadece ücretler yerinde saymadı, aynı zamanda yukardan kararname ile dikte ettirilen (greve ceza getiren) "Esaslılık" (*) (*— Sağlık İşleri hükümet tarafından kararname ile grev hakkının ona tabi olduğu özsel bir alan haline getirildi. —Alm. Çevr. Notu) nedeniyle Kamusal Sağlık İşleri FFSP'deki sendika karşısında da itibar kaybetti.

Her ne kadar (içinde PCU-revizyonistlerinin ve çeşitli sosyal-demokrat akımların domine ettiği birleşik sendikanın sendika çatı birliği) Pit-Cnt'nin önderliği ile karmaşıklık içinde olsa da, mücadeleleri bölmeyi başardı; oysa özel sektörde, TİS-komisyonlarında ve kamusal şirketlerde, özellikte onların gerçekleştirmek istediği UTE (devlete ait enerji şirketi) ve OSE (devlete ait su işleri)'deki ücretler ve yeniden yapılandırma nedeniyle anlaşmazlıkta kendisinin beklediğinden daha fazla daha büyük bir muharebeye sahipti.

Mujica BM'de – UPM – Mega Projeler ve Yasalar

Mujica'nın BM'i ziyareti, bitmek bilmeyen konuşması ve her şeyden önce ABD'de bulunmasını kullandığı, Amerikalılara bağımlılığın derinleştiğine dair yeni bir sinyalini verdiği Soros ve Rockefeller'lerden aşağı kalmaz kelli-fellileri ziyaretleri epeyi yankı uyandırdı. Buna bir de onun kısa süre önce gerçekleşen bayan elçi ile akşam yemeği eklendi.

2 Ekim'de ABD'den geri döndükten ve hesap verme sona erdikten sonra Mujica, zaten seyir halinde bulunan Arjantin ile yeni bir diplomatik krizin patlak vermesini provoke eden üretimin UPM (kâğıt, selüloz ve tahta ürünleri imal eden Finli şirket — Alm. Çevr. Notu) vasıtasıyla yükseltilmesiyle yetkili kılınmasını onayladı. UPM, kendisinin ülkenin doğusunda yeni bir fabrika kuracağını vaat etmesi şantajı ile bunu aldı.

Ruhsat verilmesi, Zamin-Ferrous projesinin gelişmesini hızlandırmak için "Aratirì Yasası"nı, Gran Porte'deki Madencilik Yasasının çıkarılmasından sonra

parlamentoya getirildi. Zamin-Ferrous, bu günlerde Brezilya'da devasa bir satın almayı sonuçlandıran ve zaten ülkenin merkezinde/doğuda devasa bir meralık bölgede faal olan bir Hint-İngiliz şirketidir. Bundan yüzlerce küçük ve ortaca hayvan yetiştiricisi etkilenmiştir.

Ayrıca gaz fabrikası ve Rocha'da derin deniz limanının kurulması izni verilmiştir.

Teslimiyet ve sömürünün üstünü örtmek ve halkın baskısı nedeniyle, legalize edilmesi olmasa bile kürtaja cezanın kaldırılması, aynı cinsiyetten olanların evlenmeleri için yasalar ve marihuananın legalize edilmesine dair yasa bu yıl seçimlerden önce çıkarıldı. Sonuncusu gençliğin bir alanını kazanmak içindi.

Devlete ait şirket PLUNA, Uruguay'ın geleneksel uçak hattı, son tahlilde bu hükümet tarafından tasfiye edildi. 360 milyon ABD-dolarlık bir zararla, yüzlerce işyerinin yitirilmesiyle. Üstüne üstlük bu hükümet iflası geçiştirmek için bunu özel bir yasa üzerinden halletti. Bu, Arjantin ve Brezilya'daki işçilere tazminat ödenmesini içeriyordu. Bu yasa birkaç gün önce siyasi krizin güçlü darbelerini beraberinde getirecek olan anayasaya aykırı olarak düştü. Bununla en fazla bağlantılı olan özellikle Ekonomi ve Nakliyat bakanı ve diğer kamusal temsilciler bunun sonuçlarını fark etmek durumunda kalacaklar.

Zecri Tedbirler ve Protestonun Kriminalize Edilmesi

Zecri tedbirler ve protestonun kriminalize edilmesinin geniş bir bandı vardır; ilerlemektedir. Bu, kendilerine ateş edilen ve plastik mermiler vasıtasıyla bazı yaralıları arkasında bırakan ve (Basklı aktifistlerin teslim edildiğinde 1994'de katledilen 2 kişiyi andıkları) 24. 08'deki yürüyüşün öncesinde bir düzine militan anarşistin tutuklanması gibi 14. 08'in (şehit edilen yüksekokul öğrencilerinin günü) harekete geçirilmeleri sırasındaki baskılarda ifadesini buldu.

Baskınlar, darp edilmeler ve kısa bir süre önce Montevido dağındaki Santa Catalina semtinde bir gencin polis tarafından katledilmesiyle işçi semtlerindeki zecri tedbirler arttı. Bir hapishanede av tüfekleriyle iki mahpusun katledilmesi ve birçok hapishanede kavgalar da vardı. Hakeza liselerin işgal edilmesi ve son çekişmede sokakların abluka altına alındıklarında öğretmenlere karşı baskı uygulamalarının bazı sert eylemleri.

Dahası halktan 7 önde gelen kişi aleyhinde dava açıldığı bu yılın Şubat ayında en üst mahkemede gerçekleşen eylemlere karşı ceza davaları söz konusudur. Diktatörlüğün cürümleri nedeniyle yaklaşık 50 dava yürüten hâkime Maria Mota'nın başka bir yere tayin edilmesi protesto edildi.

2014 Seçimleri

Tabaré 2014

Tabaré'nin adaylığı sağlamlaştı ve onaylandı; bizler, uluslararası kriz ve öğretmenler ve devlet memurlarıyla anlaşmazlıktan dolayı Ağustos ayında durum zor olduğundan güncel durum nedeniyle, onun (adaylığının) erken kabul edildiğine inanıyoruz. O (Tabaré –ÇN) oysa hesap verme raporunda maaşların ve sadece geçen çeyrekte 2 milyar ABD-dolar yatıran yabancı yatırımcılara açık bir sinyal olan UPM'nin üretiminin 100.000 tona çıkarılmasına izin veren kararnamenin ele alın-

maması koşuluyla adaylığı kabul etti.

Her ne kadar Tabaré'nin 75 yaşıyla 80'inde resmi görevini tamamlayacağıyla zorluğu olsa da, oysa O kendilerine zaferi güvence altına alan bir aday olarak görünen FA (Geniş Cephe) partilerinin ezici bir çoğunluğu tarafından destekleniyor. Ekim 2014'daki birinci turda ona Partido Nacional için % 25, Partido Colorado için % 17, Partido İndependiente için % 2 ve (bizim de içinde bulunduğumuz) Halk Meclisi – Halkın Birliği için % 1'in önünde % 42 – 44'ü vaat eden kamuoyu yoklamaları da böyle saptıyorlar.

FA'da, PVP, PST ve Ir (küçük gruplar) tarafından desteklenen, şuanda MPP'nin senatörü, üniversite doçenti ve politolog (siyaset bilimcisi), bağımsız Bayan Constanza Moreira bir diğer aday olarak onaylandı. Bu, FA'ya sol yönde sırtını dönen ve Tabaré'ye karşı olan seçmenleri yakalamaya çalışan bir adaylıktır. O (Constanza Moreira –ÇN), şimdiye kadar sürekli hükümetle uyum içinde oy kullandığı ve birkaç aya varana dek yapmaya başladığı eleştirici konuşmaları, kendisinin ilk adımlarından sonra değiştirdiğinden şimdiye kadar büyük bir önemi yoktu.

Onların elinde artık Mujica bulunmadığından, MPP (MLN ve bağımsızlar)'ın şu andaki % 30'un üzerindeki ağırlığını kaybedeceği ve % 20 oranına yaklaşacağı ve bu bağlamda yükselişte bulunan PS ve Astori'nin FLS'i, PDC vs. gibi başka güçlerle ortaklıklara gireceği beklenmektedir.

MPP, revizyonist PCU, (başkan yardımcılığına olası aday olarak ta sözü edilen Sendic (Sohn) ve hatta bazıları Tabaré karşısında bile olan Astori'nin ekonomik çizgisine ilişkin bazı farklılıklara sahip diğer gruplar arasında bir ittifak planlanıyor. Onlar "profil gösteriyorlar" ve d.y. makam/mevkilerin yeniden dağıtılması sırasında ağırlık istiyorlar. 23 ve 24.11'de kısa bir süre önce gerçekleşen FA'nın VI. Olağanüstü Kongresi'nde bu konular seyirci sıralarında çok gürültü koparttı ve yeni vergiler ile eğitim için % 6 vs. talep ettiler. Beklendiği üzere tüm bunlar hiçbir sonuç vermedi.

Halk Meclisi – Halkın Birliği

Halk Meclisi Nisan 2006'da 26 Mart Hareketi (bu 2008'de FA'yı terk etti), PCR (Biz MMP'ni 2001'de FA ise 2005'de terk ettik), sevgili yoldaş Dr. Sarthou (geçen yıl öldü, 2008'de FA'yı terk etti)'nun CI(Corriente de Izquierda, Sol Akım)'ı tarafından kuruldu. Daha sonra Avanzar, Modeju ve İnsancıl Parti katıldılar. 2009 Seçimlerinde 15.700 oy (% 0,67) aldık; ülkenin tümünde mevcuttuk; ama parlamentoda bir milletvekili sandalyesine ulaşmaya yeterli olmadı. Bugün kamuoyu araştırmaları bizim böylesi bir sandalyeye almaya çok yakın olduğumuzu söylüyorlar (bize 23.000 oy, % 1 lazım).

Bu Halk Meclisi Nisan 2011'de, birkaç yıldan beri revizyonist PCU'dan kopmuş bulunan ve bugün kendilerine özgü bir alana oluşturan gruplar ve CI'den gelen ProUNIR (Birlik için/Birlikten yana/Birlik Taraftarı) oluşan Unidad Popular (Halkın Birliği) ile genişledi.

Halk Meclisi-Halkın Birliği, harekete geçirmeler, kent semtlerindeki ve ülkenin içlerindeki eylemlerle kendisinin siyasi kitlesel etkinliklerinde sürekli olarak büyüyor. 23. 11. tarihinde tüm ülkeden 130 yoldaşın katıldığı, tüm yıl boyunca çalışma

atölyelerinde yürütülen büyük bir çalışmadan sonra demokratik ve çoğulcu biçimde halkın gerçek anti-emperyalist bir programını çıkardığımız İkinci Ulusal Üyeler Toplantısını gerçekleştirdik.

Sendikaların Durumu

Bu yıl, ücretler ile sağlık, eğitim ve kamusal konut inşası ile ilgili bütçe için hesap verme ile bağlantı içinde bir muharebe vermek için dönemlerin sonuncusuydu (Seçim yılında devlet çalışanları için hiçbir ücret zammı yoktur).

Bu muharebe alttan başladı ve eğitim sendikalarının özellikle doçentler (ADES) ve Montevideo (ATES) ve San José'nin lise altıncı ve yedinci sınıf fonksiyonerlerinin sınıf bilinçli grupları tarafından ileriye götürüldü. Aynı zamanda önceden değindiğimiz Montevideo'dan ilköğretim öğretmenleri tarafından da mücadeleci harekete geçirmelerle.

Bu dört ay süren ve tüm ülkeyi kapsayan, ama kendisinin öncüsüne bu merkezlerde sahip olan, içlerinde sendikaların çoğu yönetimlerinde, yoldaşlarımız da dâhil olmak üzere sınıf bilinçli yönün şimdiden yerleştiği, böylece revizyonizm ve müttefiklerinin geri püskürtüldüğü bir mücadeleydi.

Tutarsız bir yönetimli kamusal sağlık işleri alanında da büyük bir muharebe vardı ve bu yönetime "Esencialidad" (Esaslılık" yukarıya bakınız) kararnamesi ile darbeler vuruldu.

Bu mücadeleler çok az şeye ulaştılar ve oportünist çoğunluk tarafından izole edildiler. Ama bu mücadeleler oportünist hükümete ve bizzat başkan Mujica'ya ağır darbeler vurdular. Cezalandırılan da oportünizme rağmen birçok kısmi-genel grevler patlak verdi ve bunların 2'sinde sendikaların büyük bir bölümü 24 saat boyunca grev yaptı.

Bu, mücadeleleri birleştirmek için çokça aylar boyunca cesaretlendirdiğimiz 24-saatlik genel grev çizgimizin doğruluğunu gösterdi. Çoğunluğu revizyonizmden etkilenmiş ve mega projelerde şirket yönetimleri ve hükümetle işbirliği içinde olan Sunca (inşaat sektörü), UNTMRA (Metal branşı) nakliyat sendikası ve sosyal-demokratların yönetimindeki AEBU (Banka sektörü) ile birlikte buna en çok karşı çıkanlardı.

Oportünistler, kamusal hizmet sektörü, TİS-konseylerinin hesap vermesine ilişkin mücadelelerini özel sektörden ayırmayı başardılar; ama bu alandaki zamların hükümet tarafından % 3 ile sınırlandırılması, tabandan, özellikle asgari ücretin önemli bir yükseltilmesine ulaşan süper marketlerin ve diğer sendikaların en alt kesimlerinin mücadelesiyle karşılaştı.

SUNCA ve UNTRMA'nın revizyonist önderleri, hükümete karşın değil, patronlara karşı konuştukları büyük harekete geçirmeleri desteklediler. Oysa onlar, Frente Amplio'daki adaylıklar ve iç ittifakların tespit edileceği anda; daha sonra seçimlerden önceki müzakereler ve ön dağıtımlarda bir ağırlık kazanmak için güç göstermek için pratiklerinde uzlaştılar.

Pit-Cnt'nin son kongrelerinde % 20 civarında bir güce sahip sınıf bilinci yön, sendikal hareketin tabanında çok daha fazlasını harekete geçiriyor. Ve bu yön, kriz vasıtasıyla ekonominin zayıflaması, hükümet ile patronların yetersiz esnekliği ve sallantılı enflasyonun yeni koşulları nedeniyle büyüme halinde bulunuyor. Hükü-

metin ilerlemekte olan maskenin düşmesinin de ağırlığı vardır. Günbegün daha fazla işçi hükümetin gerçekten ne olduğunu realize ediyorlar.

Bu yıl bizim de içinde bulunduğumuz sınıf bilinçli gruplar, ADEOM (Montevideo kentinin hizmetlileri) ve ADES (Montevideo'daki Sekundar kademenin doçentleri) gibi önemli sendikalarında yönetici pozisyonların çoğunluğunu ve FFOSE (Devlet Su İşleri), AFFUR (Üniversitelerin fonksiyonerleri) ve SUINAU(Gayrireşitler dairesindeki sendika) gibi bir çok sendikada ağırlık kazandılar.

Öğrenci Hareketi

Bu yılki 14.08 yüksekokul öğrencileri şehitleri için yürüyüş 7000 kişi ile geçen yılkinden biraz daha büyüktü ve provokasyonlar ve sert baskı vardı. Ama katılımın yükselmesine karşın yüksekokul öğrenci kitlesinin bütçe uğruna mücadelelerdeki katılımı çok düşüktü.

Üniversitelerdeki son kurum seçimleri, hümanist bilimler ve hukuk fakültesinde güçlü bir şekilde temsil edilen, ama ilk kez 8 fakültede ve seçmenlerde 12'sinde adaylar ile temsil edilmiş olan "Halkın Yüksekokul öğrencileri" akımının önemli bir büyümesine işaret ediyor. Bu, JCR'nin çok iyi bir çalışmasını gösteriyor ve yeni koşulların sinyalini veriyor.

Sekundar kademe öğrencilerinin mücadelesi badece tek tek anlarda ve işçi semtlerinde doçent ve fonksiyonerlerin mücadelesine eşlik etti.

Sürekli Ulusal Halk Meclisi (ANP)

ANP'nin çağırdığı, 10.000'den fazla katılımcı ve 200 atlı biniciyle Toprak, Su ve Yaşam için 18.10 büyük yürüyüşü bu türün beşincisiydi. Devasa açık maden işletmesini karşı mücadele merkezde bulunmasına karşın, UPM üretim artışını kararlaştırdığı ve bu konuyu odak noktasına getirdiği anda bu yer değiştirdi.

Neredeyse 50 sosyal örgütün katıldığı bu hareket içinde ülkenin merkezi-doğu bölgesinin yüzlerce küçük ve orta hayvan yetiştiricilerinin çok ağırlığı vardır. Onlar bu devasa açık maden işletmesine karşı koyuyorlar. Soya mono kültürü ve tarım zehirleri ve gen manipülasyonu vasıtasıyla ormancılığın genişletilmesinden tüm ülkedeki zarar görenlerden sayılan küçük köylüler ve Canelones üreticileri buna ekleniyor. Onlar Fracking'e de karşı çıkıyorlar.

Bu harekete çevre örgütleri, hükümet dışı organizasyonlar, UTAA (Bella Unión'dan şeker yetiştirici köylüler), FFO SE (Devlet Su İşleri) gibi sendikalar, Halkın yüksekokul Öğrencilerinden yoldaşlarımız katılıyorlar. Halk Meclisi-Halkın Birliği bu hareketin içinde ve de anarşist alanlarda çok faaldir.

PCR-JCR

Partimiz ve JCR (Juventud Comunista Revolucionario – Devrimci Komünist Gençlik) bu yıllarda kendisinin devrimci çalışmasına sadık kaldı ve sınıf bilinçli sendikal gruplar ile "Halkın Yüksekokul Öğrencileri" akımını sağlamlaştırarak ve genişleterek sendikalarda ve üniversitelerdeki öğrenci kurumlarında daha fazla ağırlık kazandı.

Gazetemiz "al pueblo La Verdad" (Halka Gerçek) kendisinin 2-aylık yayımlan-

masını tutturabildi ve kendi kendisini finanse etmeye yakınlaşıyor. Daha sık gerçekleşen ve artan sendikal ve yüksekokul öğrencilerinin harekete geçirilmesi ve Asamblea Popular-UP (Halk Meclisi- Halkon Birliği; UP: Unidad Popular – Halk Birliği – Alm. Çevirmenin Notu) ve özellikle JCR'li yoldaşların ısrarlılığı buna izin veriyor.

Halk Meclisi- Halkın Birliği içindeki çalışmayı 7,5 yılın üzerinde yürüttük ve sağlamlaştırdık; bu bağlamda koordine etmede, program-komisyonunun başında, çalışma atölyelerinde, propagandada, komisyonlarda, harekete geçirmelerde ve toplantılarda çalıştık. Partinin çalışması, sadece seçimlerle ilgili siyasi çalışma için değil, aynı zamanda gelecek için de bize baz olarak hizmet edecek ülke içlerindeki bazı bölgelerde genişledi.

Büyük bir coşkuyla partimiz 13 Aralık'taki 41. Yıldönümüne hazırlanıyoruz. Orada devrimci yükümlülüğümüzü güçlendirecek ve "El pueblo en Lucha –Lista 960 (Mücadele İçindeki Halk – Liste 960)'nın aday listesini çıkaracağız. Bu liste partimiz aktifistlerinden ve sendikalardaki sınıf bilinçli bağımsız gruplardan, mücadeleci yüksekokul öğrenciler gruplarından ve siyasi çizgimizle ittifak içinde bulunan Asamblea Popular-UP'danlardan oluşacaktır.

Kasım 2013

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı (MLPÖUK) bütün ülkeler proletaryasını, ezilen halkları ve tüm ezilen insanlara şu çağrıyı yapıyor: Emperyalistlerin sebep olduğu çevrenin imha edilmesine karşı mücadele edin! Toprak anamızı ve insanlığın yaşam temellerini kâr ekonomisinden koruyun! İklim zirvesi ile bağlantılı Uluslararası Çevre Gününe katılın! Seçenek şudur:
Ya emperyalist barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!"

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı (MLPÖUK)
Kararlarından....

IŞİD SALDIRILARINA KARŞI DİRENEN KOBANÊ, ROJAVA'NIN, KÜRT VE DİĞER HALKLARIN HAKLI MÜCADELESİNİN YANINDAYIZ!

BOLŞEVİK PARTİZAN